Akbaba

68-12

Millî Bakiye kaldırıldı.
— Gazeteler —
Sırat köprüsü!
MİLLÎ BAKİYE

Öz malınız fay

(KISA BİR MÜDDET İÇİN)

UCUZLADI

Standard boy

~~125~~

kuruş yerine

100

KURUŞ

Ekonomik boy

~~145~~

kuruş yerine

125

KURUŞ

- FAY kalite bakımından emsallerinden daha üstündür
- FAY kalitesine kıyasla fiat bakımından daha uygundur
- FAY temizleme tozunun terkibinde Texapon Z veya Deterjan bulunduğundan temizleme kudreti daha fazladır

Fay Temizleme Tozu
Puro Sabun Fabrikasının
mamulüdür

(Ak. : 42)

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 12 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Mart 1968

Yusuf Ziya ORTAÇ

Akbaba'yı kırkbeş yıl kendi kendisiyle yarıştırıp zirvesine ulaştıran kurucumuz ve başyazarımız merhum YUSUF ZİYA ORTAÇ

ORTAÇ'SIZ BAYRAM

ZAMAN ne çabuk geçiyor. Üstadımız Yusuf Ziya Ortaç'ı kaybedeli tam bir yıl olmuş. Oysa dün ayrılmış gibi aramızdan. Sanki idarehanede dolaşıyor, ressamların odasına giriyor, yazarlarla konuşuyor gibi... Sanki çalışma odasında yazıların, karikatürlerin üstüne eğilmiş, tiril tiril gömleği, itinayla düğümlenmiş kravatı, bakımlı elleri ve bütün canlılığıyla derginin başında gibi...

Gözlerinde ince bir ışık, dudakları bir yeni nükteye hazırlanmanın kıpırdanışı içinde... Kapak resmi klişeciye gönderildi mi? Yazılar dizgiye gitti mi? Hangi karikatür daha güzel? Hangi yazı Akbaba okuruna göredir? Hikâyeler okunacak, mektuplara cevap verilecek; şiirler, fıkralar elden geçecek... Her hafta yeni bir derginin sancısı çekilecek... Yusuf Ziya Ortaç, gözlerini kısar, bir ağaç çileğinin lezzetini damağında duyarcasına:

— Her hafta Akbaba'yı ilk defa çıkarıyormuşum gibi heyecanlanırım... derdi.

Hevesli gençler, hikâye ve fıkralar getirirlerdi. Hepsini okumak ister, okuyamaz:

«— Ah, ne yapayım ki yirmi dört saatim var» derdi, «keşke her gün otuz dört saatim olsa...»

Yazıları, şaraptan çok iyi anlayan bir uzman edasiyle tadar:

«— Daha güzel olmalı» diye cevap verirdi, «daha güzel olmalı... Bir derginin yazısıyla gazete yazısı arasında fark vardır. Bir derginin yazısı hiçbir eksiklik duygusu vermemeli insana...»

Düzgün bir saat gibi çalışırdı. Akbaba, okurların kalbindeki yerini ona borçludur. Bazan gençlik anılarını anlatırdı. Ama hep genç yaşadı, son dakikasına kadar. Yazıdan onun kadar anlayan biri gelmiş midir Bâbıâli'ye? İyi yazı ile kötü yazı arasındaki farkı hemen değerlendirirdi. Bir keresinde:

«— İki türlü yazılır: Birincisinde ilham perisi yazara kendiliğinden gelir teslim olur, ikincisinde yazar ilham perisinin ırzına geçer. Bir yazıda bu iki biçim hemen belli olur.» demişti.

Başyazısını bir haftanın imbiğinden çekerdi. Cümleleri usta bir mücevherci gibi işlemeye çalışır, yazacağı en güzel yazıyı kâğıda dökmek isterdi. Kaç kere:

«— Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım, bilin ki yazdığımdan daha iyisini yazamam.» diye harcadığı çabayı açıklamıştır.

Ne kadar hazindir ölüm yıldönümüyle Kurban Bayramının aynı günlere raslaması! Ne güzel yazıları vardır bu konuda! Eski bayramların geçmişin gölgelerine saklanmış çizgilerini anardı. Dualar, el öpmeler, bıçaklar, tülbentler, kurban... Ve sonra komşular, akrabalar, eski konakların artık yerinde yeller esen âdetleri... Bir selvi ağacının gölgesi güneş battığı zaman nasıl kaybolursa eski bayramlar da öyle uçup gitmiştir.

Ve yalnız bayramlar mıdır uçup giden?

İnsanlar da uçup gidiyor.

Geride kalanlar, elle tutulmaz gözle görülmez anılardır. Yüreklerde saklanır, bazan kâğıda dökülür.

Herkesin hayatında belki biraz değişik renklerle aynı şey vardır. Aramızdan göçüp giden sevdiklerimizi, göğsümüzün üstüne basan bir acıyla anarız. Yusuf Ziya Ortaç'ın acısı, pek büyük bir ailenin acısıdır. Geride bıraktığı, yalnız yakın dostları ve ailesi değildir... On binleri, yüz binleri, milyonları bulan bir okur ailesini öksüz bırakmıştır.

Bu acının bu yıl Kurban Bayramıyla birleşmesi acaba ne anlam ifade eder?

Bu garip raslantı belki de diyor ki bize; hayat ile ölüm, sevinç ile keder, korku ile cesaret, bayram ile cenaze, gündüz ile gece, acı ile tatlı, kahkaha ile hıçkırık, sağlık ile hastalık, içiçe ve birbirinden ayrılmadan koskoca bir ömrü yaratırlar. Dünyaya gözlerini açan çocuğun feryadı ve toprağa karışan insanın sessizliği aynı şeydir. Bu beraberlik ve bu değişmezlik içinde, gerçek mutluluk, hayatta bir şey yapabilmek, geride kalan insanlara bir şey bırakabilmektir.

İşte o zaman bulunur ölümün tesellisi...

Yusuf Ziya Ortaç geride kalanlara çok şey bırakmıştır sevgili okurlar.. Şiirler, romanlar, hâtıralar, fıkralar...

Ve işte, elinizde tuttuğunuz Akbaba!

O, neşeli bir insandı! Akbaba'nın da hep güler-yüzlü olmasını dilerdi. Akbaba en acılı günlerde bile onun sayesinde neşeli olmasını bilmiştir. Öyleyse, Yusuf Ziya Ortaç'ı sevindirmek için biz neşeli olmalı ve hepimiz birbirimize sevinçli bayramlar dilemeliyiz.

Hepinize güzel bayramlar sevgili okurlar!

AKBABA

Bir Yıl Geçti

Aradan bir yıl geçti kaybedeli ORTAÇ'ı,
Hâlâ hafiflemedi içimizdeki acı.

Öyle benimsedik ki Yusuf Ziya ismini,
Daima beraberiz görmesek de cismini.

Dergisi bir okuldu, o müdür, biz öğrenci,
Onun irşatlariyle yetişti kaç Türk genci.

Nesrin olduğu kadar, nazmın da ustasıydı,
Heceye biçim veren zihninin «Pota» sıydı.

Nükteyi ondan duyduk ilk gençlik çağımızda,
Bugün bile çınlıyor o ses kulağımızda.

Kesin gerçeklerin de, mizahın da pîriydi,
Yazması, okuması hep birer espiriydi.

Haksızı bir tutmazdı hiçbir zaman hakliyle,
Güzeli ve doğruyu keşfederdi akliyle.

Hiç kimse eserine harcamaz bunca çaba,
Bu çabayla yaşadı kırk altı yıl AKBABA.

Onu toprağa verdik, ondan ayrıldık ama;
Rahmetle anılacak hâtırası daima.

....

O; Tanrıya kavuştu, eseri bâki kaldı;
Şimdi aynı azimle nöbeti «ERGİN» aldı...

Salâhattin KUTLU

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANINI KAZANANLAR

HARB ÇIKIYOR!

BİRİNCİLİK KAZANAN MİZAH HİKÂYESİ

Akbaba'yı kırkbeş yıl kendi kendisiyle yarıştırıp zirvesine ulaştıran kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç adına düzenlediğimiz «Büyük Mizah Yarışmamız» sonuçlanmıştır.

Okurlarımızın büyük bir ilgiyle katıldıkları Şiir — Mizah Hikâyesi — Karikatür türünde açtığımız yarışmaya gönderilen eserleri, jüri büyük bir dikkatle incelemiştir.

Bu sayımızda, her türden birincilik ödülü (1000.— T.L.) kazanan eserleri yayınlıyoruz. Akbaba, eser sahiplerini candan tebrik eder, başarılar diler.

— Harb çıkıyormuş, dedi karım. Bel bel yüzüne baktım. Dört senelik karımdır. Sabahları bir defa olsun ağzından hayırlı bir söz işitmedim. Ya para ister, ya gebe olduğunu söyler, yahut da çocukların birisinde gördüğü ufacık bir sivilceye şahane teşhisler koyup; lösemi, ansefalit infarktüs gibi tıp ötesi lâflar ederek ağzımı yüreğime getirir. Bu defa da öyle bir kokulu nane yiyordur dedim.

— Nah, dedi, gazetelere bak.

Baktım. Bre aman, hakikaten harb çıkıyor veya çıkmak üzere. Ordu alârma girmiş, birlikler güneye inmiş, Kıbrıs'a çıkarma an meselesi imiş.

Evden bir hışımla çıktım. Canım sıkıldı. İyi şey değil harb. Neler getirir bilinmez. Büroya geldiğimde bütün arkadaşlar harb üzerine tartışıyorlardı. Harbe taraftarı vardı, karşı olanı vardı, ama hiç kimse işin ekonomik yönünü düşünmüyordu:

— Ulan bir düşünün be, diyordum içimden, harb bu, daha ilk gününde ekmek, kahve, şeker ne varsa hepsi vesikaya biner, su bile bulamazsınız.

Canım sıkıldı, saat onbire doğru bürodan çıktım. Dalgın dalgın yürüyordum. Birden arkadan gelen birisi koluma girdi:

— Ne o yahu, dedi, Karadenizde gemileri mi batırdın, yoksa Kıbrıs'a mı gidiyorsun?

Baktım, liseden eski bir arkadaşım, belli bir işi yoktur, boş gezenin boş kalfasıdır.

— Yok be Sami, dedim. Ne gemim battı, ne de Kıbrıs'a gidiyorum. Düşündüğüm, bizde üç tane çocuk var. Büyüğü üçbuçuk, ortancası birbuçuk, küçüğü de yarım yaşında. Bir harb çıkarsa bu çocukların hali ne olur? Neyle beslenirler? Süt bulunmaz, şeker bulunmaz, un bulunmaz, mama bulunmaz, et bulunmaz.

Birden hayretle yüzüme baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı:

— Yahu sen hiç hazırlık yapmadın mı?

— Yoo, ne hazırlığı?

— Eve hiç yiyecek maddesi stok etmedin mi, sabahtan beri?...

— Yoo, aklıma bile gelmedi.

— Eh, öyleyse ne düşünüyorsun; ver çocuklarını Kızılay'a, onlar bakıversin.

— Neden?

— Bir de neden diyor... Millet sabahtan beri birbirini yiyor oğlum. Hiçbir yerde zırnık erzak kalmadı. Tabiî herkes çoluğunu çocuğunu düşünüyor. Sen, sen cinayet işliyorsun... Çocuklarını bile bile ölüme terkediyorsun. Haydi sallanma, koş hemen ne bulursan al.

— İyi, dedim, bari Gima'ya gideyim de...

— Ohooo!... Yahu ben ne diyorum, sen ne diyorsun. Oralarda zırnık bile kalmadı be. Hadi hadi sallanma, al şu kartı da git bu adrese istediğini al, kimseye de bir şey söyleme, hem burası toptancıdır, ucuza gelir.

Baktım, bir toptancıya ait kart. Arkasında da (Ne istiyorsa ver - Sami) yazılı. Çaresiz kalktım, gittim. Ben girerken bir adamla bir kadın çıkıyordu. Arkalarında da sırtında iki çuvalla bir hamal geliyordu. Ben ricacı bir tavırla herifin yanına gittim... Kartı verdim... İyice inceledi. Bir daha baktı. Bir daha baktı:

— Hımm, dedi. Vallahi kardeşim, eşin dostun hatırı için istediğinizi vereceğiz. Sami'yi de severim, kıramam. Ama ben toptancıyım, elli kilodan az veremem.

— Aman usta, dedim, ben elli kiloyu ne yapayım?

Birden celâllendi:

— Şuna bak, dedi, elli kilo erzağı ne yapayım diyor! Yahu, harb bu be. Yarın harb çıktığında bu sana yetmez bile.

Baktım, herif doğru söylüyor. Maazallah bir harb çıksa, kime yeter elli kilo un veya şeker? Hem harb çıkmasa da, dursun bir kenarda nasıl olsa yeriz. Şöyle en önemlilerinden başlayarak ellişer kilo; un, makarna, şeker, fasulye, nohut, mercimek, şehriye, pirinç aldım. Yalnız herif hesabı yaparken baktım da, pek öyle Sami'nin dediği gibi toptancı fiatından değil, düpedüz perakende fiatından hesapladı. Neme lâzım dedim, kızar mızar da vermez sonra, alt tarafı bakkaldan da alsam aynı fiata gelecekti.

Erzağı kamyonete yükleyip eve geldim. Hanım kapıda hayretle karşıladı beni:

— Bunlar ne? dedi. Delirdin mi sen? Düğünümüz mü var, yoksa aş ocağı mı açıyorsun?

— Senin aklın ermez, dedim ciddiyetle, harb çıkıyor.

— Yahu, harb çıkıyorsa elle gelen düğün dernek. Sonra harb çıkarsa bunlar bitince ne yapacaksın? Ölünceye kadar yetmez ya bunlar sana...

— Senin aklın ermeeez... Karışma sen.

O gece evde büyük bir huzurla oturdum. Hele radyodan haberleri dinleyip de durumun iyice gerginleştiğini duyunca, yaptığım işin isabetine iyice inandım. Hem rahat ettim, hem de Sami'ye dua ettim.

Sabah büroya geldiğimde, Sami de büroda idi. Hemen, merakla:

— Ne yaptın, dedi, durum çok gergin, aldın mı dediklerimi?

— Aldım Sami'ciğim, dedim, Allah senden razı olsun. Yoksa ben uyuyordum. Şimdi rahatım.

— Ne rahatı yahu, sen daha sadece üç beş parça yiyecek maddesi aldın. Harb bu kardeşim. İş bununla biter mi? Hani çay, kahve, kakao, ıhlamur, sabun, süt, yoğurt, limonata?...

— Oha! dedim. Süt, yoğurt, limonata stok edecek halim yok ya. Hem bunları alsam da kaç gün dayanırlar ki?

— Yuh, dedi. Yuh sana, hem de kaç defa yuh! Üç çocuğum var diyorsun, ondan sonra da sütü ne yapayım diyorsun. Nasıl saklarmış? Ulan, al süt tozunu yap süt, ver içsinler bebeler, al limon tozunu sıkışınca yap limonata ver bebeler içsinler.

— Peki yoğurt için ne yapacağız Sami'ciğim? Bir iki tane inek mi alayım yoksa?

— Oğlum, dedim ya, senin kafan işlemiyor. Ulan, yoğurt neden yapılır? Sütten değil mi? Haa, senin de elinde süt var mı? Var. Nasıl var? Süt tozun var. Süt tozundan sütü yap, ondan da yoğurt. Haydi, hemen koş aynı toptancıya, selâmımı söyle, hepsini al.

Çaresiz, kalktım gittim. Gider gitmez de herif bana bir nutuk attı:

— Kardeşim, dedi, harb bu. Siz daha gençsiniz, biz seferberlikte; kıçımıza giyecek don, burnumuzu silecek mendil bulamazdık. Onun için şimdi varken ne bulursan alacaksın. Harb çıkmadı elinde mi kaldı? Getir geri, ben burdayım, hepsini alırım. Benim yaptığım insaniyet ve Sami'nin hatırı içindir.

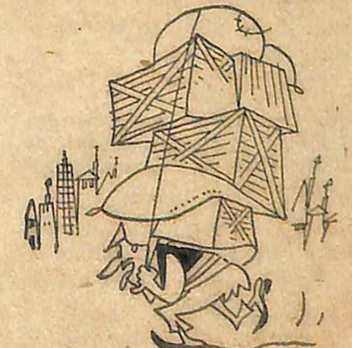
Baktım elimde kalırsa herif geri de alacak, o zaman hiçbir mâni kalmıyor. Açtım kesenin ağzını; ellişer kilo süt tozu, limon tozu, yeşil sabun, beyaz sabun, kaşar peyniri, beyaz peynir; iki teneke tereyağ, iki teneke zeytinyağı, mısır yağı, soya yağı, ellişer paket çay, ıhlamur, kakao, yirmi çift ayakkabı bağı, on kutu ayakkabı boyası, elli adet tükenmez kalem ucu, birer kilo karabiber, kırmızı biber, yenibahar, iki kilo şalep, bir boş varil aldım.

Evde sabaha kadar hanımla kavga ettim O bana ne de diyse:

— Senin aklın ermez, harb çıkacak, o zaman bana dua edeceksin, dedim.

Siyasî durum da gittikçe gerginleşiyordu. Büroya her gün ya Sami geliyor, ya da Sami'nin benim gibi iyilik yapmak istediği eski lise arkadaşlarımız geliyordu. Arkadaşlar benden akıl soruyorlardı. Ben de:

— Aman aman, bu Sami'yi

bize Allah gönderdi, yaptığı iyilik unutulmaz, hemen koşun Sami'nin arkadaşı toptancıya ne ihtiyacınız varsa alın... Nerdeyse harb çıkacak, hiçbir şey bulamazsın, diyordum.

Üç-dört gün sonra askerlerimizin ve tankların gemilere bindirildiği haberi geldi, haberle beraber de Sami büroya damladı:

— Koş durma, dedi, eksiklerini tamamla, eli kulağında harb çıkıyor.

Koştum. İki teneke pekmez, beş kilo kuş yemi(benim kuşlarım var, harbte onları da düşünmek gerekir), on çift eldiven (önümüz kış, toptancı öyle söyledi), beş teneke gaz yağı, dört adet petrol lâmbası, 120 çift mum (harb çıkınca elektrikler yanmazmış, herif öyle dedi), on kilo harman sigarası (sigarasız durulmaz - ben söylüyorum), altı adet teyp bandı (radyodan harb haberlerini alacakmışım), iki tane asma kilit (hırsızlık harbte artarmış, kapıya asacakmışım), on kutu toplu iğne, muhtelif iplikler, piller, hâtıra defterleri (harb hâtıralarını yazarmışım), nazarlıklar ve karınca duaları (evi bombardımandan korurlarmış) aldım.

Karımla hiç konuşmadık; üstelik ben salonda kanapede yattım. Çünkü ev artık tamamen doldu. Evin böyle ağzına kadar dolduğunu görünce göğsüm kabarıyor, artık hiç bir şeyden korkmam, diyorum.

Ertesi gün jetlerimiz Kıbrıs üzerinde uçtular. Ben de en son eksiklerimi tamamlamak üzere hemen toptancıya uçtum. Herif dükkânın önünde nerden bulmuşsa, tahta kafesler içinde bir sürü tavuk yığmıştı. Ama ben diyeyim bin, siz deyin onbin tavuk.

— Tavuk, dedi...

— Gözünü seveyim usta, nerede bakarım?...

— Kafesi ile veririm sana. At odanın birine, dök yemlerini. Bir yandan yumurtalarını bebelere içir, bir yandan da kes kes ye.

Kafesi güç belâ eve taşıttım. Boş kalan çalışma odasına yerleştirdim. 56 tane tavuk var. Karım zaten gündüzden evi terketmiş. Çocukları da götürmüş. Olsun, nasıl olsa harb çıkınca geri gelecek. Tavukları yerleştirip sularını verdikten sonra, tekrar toptancıya gittim. Tavuklar için bir çuval mısır ve bir çuval arpa aldım. O gece sabaha kadar tavuklarla uğraştım. Alttaki, üstteki komşular da sabaha kadar bizim kapıyı çalıp durdular. Biliyorum, rahatsız olduklarını söyliyeceklerdi, açmadım kapıyı. Harb çıkınca onlarla da görüşürüz. Onları bir bardak limonataya meleti rim ben.

Ondan sonraki günler durum daha da kritikleşti. Durum kritikleştikçe ben de eksikleri tamamladım. Tırnak makasından jilete, jiletten ampule, ampulden ciklete kadar her şeyin bol bol stokunu yaptım. Artık evde yer kalmadığı için, ben de büroda yatıp kalkmağa başladım.

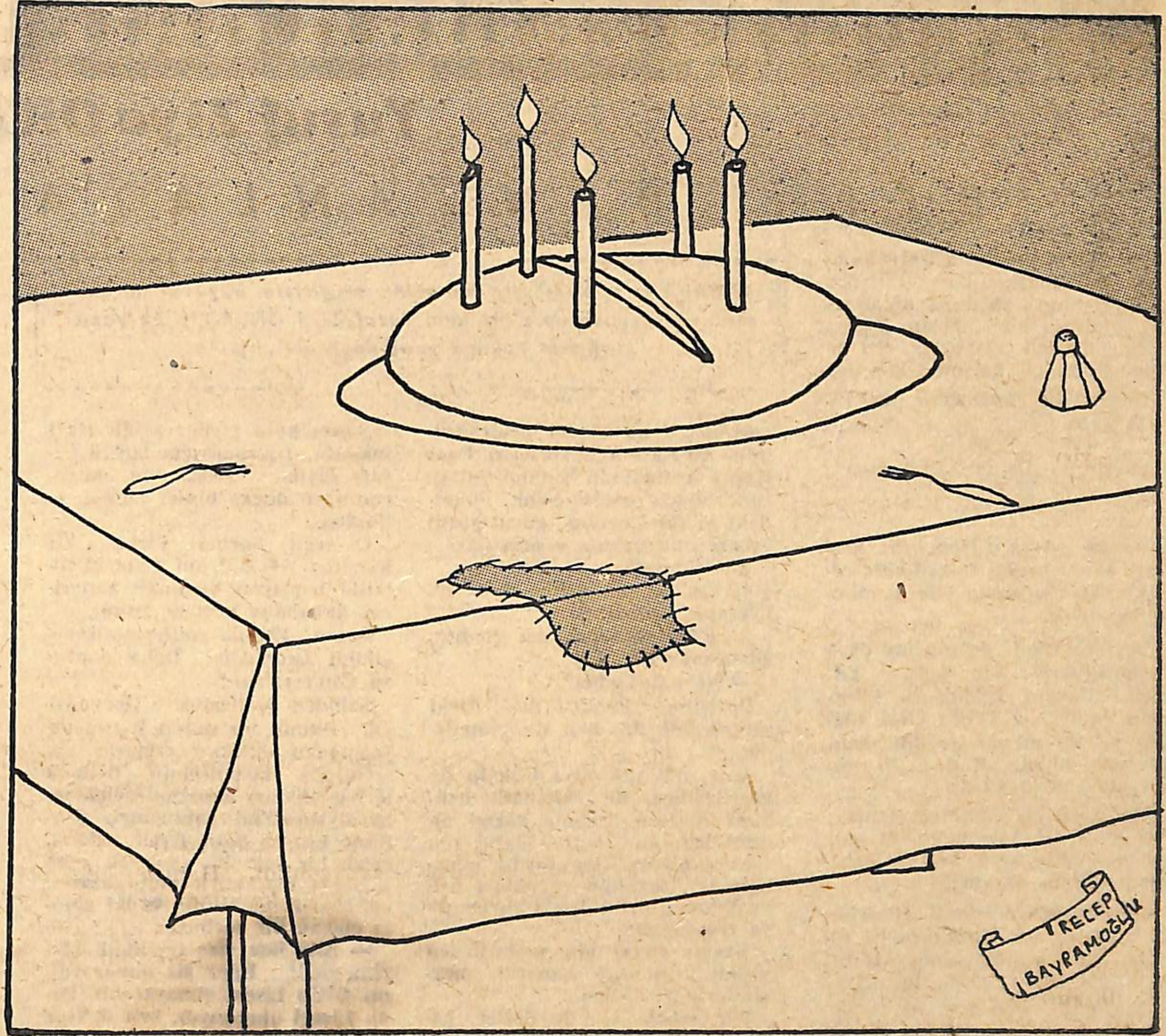
Ve birden, o arabulucu denen herif, anlaşmayı sağladı. Aynı gün ev sahibinin tehliye, karımın ise boşanma dâvaları açtıklarını öğrendim.

O günden sonra ne Sami'yi görebildim, ne de toptancıyı yerinde bulabildim. Duyduğum kadarı; Sami galiba İstanbul'da bir gece kulübü açmış, toptancı ise Ege taraflarında bir fabrika satın almış.

Bana gelince: Çok ucuz fiatla iğneden - ipliğe, yiyecekten-içeceğe, toz bezinden kül tablasına kadar her şey satıyorum. Müşterilere azami kolaylık gösterilir, on liralık alış-veriş edene bir tavuk bedava verilir.

Dr. Turhan TEMUÇİN
Tunus Cad. 21/3 Akay-ANKARA

BİRİNCİLİK KAZANAN KARİKATÜR :

Yazısız

Recep Bayramoğlu : Akdeniz Cad. No. 32/3 Bahçelievler-ANKARA

BİRİNCİLİK KAZANAN ŞİİR :

Normalizm

Bir dünya isterim
Ne, kazıklar üstünde paramparça
Ne, zamlar altında ezik
Normal olmalı.

Dünyada bir yer isterim
Ne sağda
Ne solda
Normal olmalı.

O yerde bir ev isterim
Ne bir villâ
Ne bir gecekondu
Normal olmalı.

Evde bir aile isterim
Ne, İnönü'ler gibi kalabalık
Ne, Demirel'ler gibi yalnız
Normal olmalı.

Ailede kendime bir eş isterim
Ben zayıf, uzun boylu
O kısa, şişman olmalı
Ki doğacak çocuklar
Normal olmalı...

İbrahim Halil TAŞKENT
Kalaycılar Mah. Hâkiefendi Sok.
No. 18 - Kilis — Gaziantep

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

BENİ BEN ANLATAYIM

AKBABA'yı kırkbeş yıl, bir evlât sevgisiyle büyüten kurucumuz ve başyazarımız merhum Yusuf Ziya ORTAÇ'ın bu yazısı «Bizim Yokuş» kitabından alınmıştır.

BİZİM Akbaba ailesi odamda birikti:

— Hepimizi yazdınız, diyorlardı, oğlunuzu bile... Bizim Yokuş sizinle bitmeli... Okurlar, sizi de dinlesin kendi kaleminizden...

Düşündüm biraz: Olur mu? diye... Şair:

Münferit vasıta-i rü'yet iken
Göremez kendisini dide bile!..

Demiş... Ama o başka, bu başka... Beni, benim kadar kim görür? Yatak odamda bile kendimle beraberim...

Beylerbeyi'nde doğmuşum, bostanlara karşı bir evde... Yıl, 1895... Babam, mühendis Süleyman Sami bey. Yalnız çizgi adamı, rakam adamı değildi, kafa ve kalb adamı idi de... Ne güzel bir kalemi vardı.

Bir kere eli kalkmadı bana... Bir kere öfke ile bakmadı gözlerime... Bir kere kaşları çatılmadı dargın dargın...

İyi yetişmemi isterdi. İlkokulu bitirir bitirmez, Kuzguncuk'ta Alyans İsrailit mektebine yazdırdı beni: Fransızca öğreneyim diye...

Türkçeyi evde, özel öğretmenler okutuyordu. Dikkat ettiniz mi: Öğretmen demedim, öğretmenler dedim. Çünkü Türkçenin adı Osmanlıca idi benim çocukluğumda ve iki yabancı dil karışığı idi: Arapça, Farsça!

Ne kadar genç öldü babacığım: Kırkyedi yaşında... Benden daha boylu, benden daha çaplı, yapısı sağlam bir güzel erkekti. İçki içmezdi hiç. Yalnız sigara, gunde otuzu, kırkı aşardı sanırım.

Annem sağ değil. Söylemekte korku yok: Yaman çapkınlardanmış!

Ben, Vefa İdadisinde öğrenci idim o zaman. Öldüğü gecenin ertesi gün hendese imtihanına girecektim. Bedros efendi idi hocamız. Onun gibi hoca var mıdır acaba?... Bir dâvâyı çözsün de anlamayalım, imkânsız...

En gözde talebesi idim Bedros efendinin. Üçgenin yüz ölçüsünü mü anlattı?

— Gel 121, derdi, tekrar et!

Eee, mühendis oğlu idim, mühendis olacaktım.

İmtihana, cenaze dönüşü, sapsarı bir yüzle girdim ve kıpkırmızı gözlerle çıktım: Hocamı ve mümeyyizleri de ağlatarak.

Fen'den Edebiyata kayışım bir inatlaşma yüzünden olmuştur: Sınıf arkadaşım Salâhattin'den birinciliği almak için...

Ben ondan Edebiyat birinciliğini almıştım ama, edebiyat da beni bir daha geri vermemesiye almıştı.

Halit Fahri Ozansoy'un Kehkeşan dergisinde yarışmayı kazanan şiirim, armağan edilen bir ipek kıravatla, beni, boynumdan bağlamıştır Bizim Yokuş'a!

Arûz'u kulaktan öğrenmiştim: Ses tonlarını bütün incelikleri ile sezen bir işitme gücüm vardı. Edebiyat Fakültesinde imtihan verirken, üç büyük profesörümüz, Ali Ekrem, Ferit Kam, Fuat Köprülü, Baki'nin Kanunî Sultan Süleyman'a mersiyesini, önümdeki kitabı kapayıp gürül gürül ezbere okuyuşuma şaşmıştılar!

Ali Ekrem'in:

— Çocuk, sen galiba Arûz biliyorsun? sorusuna:

— Evet efendim, der demez, âdeta öfke ile:

— Ne münasebet?...

Deyişine, kendisi de, öteki profesörler de, ben de gülmüştük...

Ama, bir gün Ziya Gökalp ile karşılaşınca, bu saltanatlı bandoyu bırakıp hecenin sazını aldım ele...

Beğendiğim işler vardır gençliğimde. Bugünün çocukları belki okurlar, belki örnek alırlar diye yazacağım:

Yaşım yirmi idi, yaşların en güzeli... Mevsim bahardı, mevsimlerin en tatlısı...

Bir sabah, elimde defter, kalem, eriklerin beyaz beyaz, şeftalilerin pembe pembe çiçekler açtığı bostana karşı odamda masaya kapandım...

Bir ay, iki ay, üç ay, beş ay... Ağaçlarda yaprakların kızıllaştığı bir Eylül akşamı çıktım bu odadan... Elimde üç defterle.

Bu üç defter, üç perdelik bir manzum piyesti. Üçüncü Ahmet devrinde geçen bir trajedi: Binnaz...

Şöhretin büyük kapısından onunla girdim. Şehir Tiyatrosunun ışıklı kapısından onunla girdim. Edebiyat tarihinin dar kapısından onunla girdim.

Ben ona, yirmi yaşımın dört, beş ayını vermiştim. O bana, sanat dünyasında kimliğimi verdi!

Bu bir...

Akbaba'yı çıkardık Orhan Seyfi ile...

Yatağıma, ilk sayı elimde girdim gece yarısı. Ertesi sabah, Akbaba satışa çıkacaktı. Beşbin baskılı dört sayfalık bir gazete için, üç, üçbuçuk saat işleyecekti makine...

Uyur-uyanık bir gece geçirdim. Yıldızları sayarak bekliyordum sabahı. İlk aşkın ilk buluşması bile böylesine soluk kesici olmaz. Bütün kaderim uçurduğumuz kuşun kanatlarındaydı. Uyuyor, uyanıyor, baktığım karikatürlere yeniden bakıyor, okuduğum yazıları tekrar okuyordum. Dört sayfayı ezberlemiştim âdeta...

Ertesi sabah, iskeledeki kalabalık sevindirici idi: Gelen yolcuların çoğu, bir Akbaba alıyordu satıcıdan.

Vapurda orta salonun her kanapesinde en az bir Akbaba vardı.

Matbaadan içeri girerken yolumu müvezziler kestiler: Gazete kalmamıştı, hemen ikinci baskı istiyorlardı. Saat ondu henüz, sabahın on'u...

Sonra kötü günler geldi: Harf inkılâbı, o zaman için büyük başarı sayılan onsekiz bin okuyucumuzun onbeş binini almıştı elimden...

O geçti, Serbest Fırka çıktı karşıma... C.H.P.'nin daha o yıllarda başlayan bugünkü kaderine, Akbaba'yı kurban ettim...

Sonra, 1946'da milletvekili seçildim Ordu'dan... Daha doğrusu Çankaya'dan!

Sahiden mebusluk ettim dört yıl. Bunun bir mutlu hâtırasını yazmadan duramıyacağım:

Guraba Hastanesinin üçüncü iç hastalıkları kliniğinde elektrokardiyografi'mi yaptırmıştı profesör Ekrem Şerif Egeli... Bana, sıcak bir yakınlık gösteren genç asistana teşekkürle elimi uzatınca, gözlerinde nerde ise iki damla olacak bir sevinçle:

— Asıl ben size teşekkür ederim, dedi... Eğer siz olmasaydınız Ordu Lisesi olmayacaktı. Ordu Lisesi olmasaydı, ben doktor olmayacaktım!

1950 seçimlerinde, meydan meydan, şehirde, köyde nutuklar çekerek ve çoğunluğunu sağlamıştık listemize. Ama artık usanç vermişti bu seçmen efendilerimize dalkavukluk... Her oy sahibi vatandaş, sizi kendi özel vekili sayıyordu: Bakanlık Bakanlık koşturmak için...

Bu bıkkınlıkla, more baştan dedim ve geldim Bizim Yokuş'a: Artık ölmek vardı, dönmek yoktu!

Bu yeni baştanın üstünden on dört yıl geçmiştir, okurlarımın sevgisi arta arta...

Başarımızın iki nedeni var: İşimizi hem biliyoruz, hem seviyoruz.

Ben kırküç yıl sonra, hâlâ son sayıya, tıpkı ilk sayıya bakan âşık gözlerimle bakıyorum!

Gece, başucumda mutlaka not defterimle kalem vardır. Sabahın dokuzunda evden çıkarım. Cumartesiler bile...

Aşk acaba bulaşıcı mıdır dersiniz?... Akbaba'da herkes işini sever.

Kusurlarım mı?... Eskiden çabuk kızardım, çok kızardım. Şimdi sağlığım böyle gençlik gösterilerine izin vermiyor!

Ama hâlâ, her karikatür benim elimden gider klişeciye... Hâlâ sayfalar şekillenirken masa başında ayaktayım... Hâlâ makineden çıkan ilk prova benim gözümden geçer... Ve hâlâ faturaların rakamlarını dikkatle didiklerim!

Benimle dargın olanlar var. Ben mi?... Kimseyle dargın değilim... Üşeniyorum darılmaya!

Haaa, yirmi yaşın o beni odalara kapayan şiir sevdası mı ne oldu?... Haydi kusurumu affedin de bizim nesle yakışmayan bir yeni kuşak ağzı ile cevap vereyim: Boşver!

Şair dostum Feyzi Halıcı'nın çıkardığı bir antolojiye yazdığım önsözde şu satırlar vardı:

Güzel resim, güzeldir. Salonunuzun duvarına asarsınız. Görenler beğenir.

Güzel musiki, güzeldir. Piyanonun tuşlarından, kemanın tellerinden uçan sesler, insana, insan olmanın mutluluğunu tattırır.

Ama güzel bir şiir, güzel değildir. Şiirin çok güzeli güzeldir ancak!

Hırs... Haset... Öyle duyguların kırıntısını bulamazsınız içimde... Parmaklarım arasındaki şu kalemi, elmas, zümrüt kakmalı, som altın hükümdar âsâsına değişmem!

Yalnız üç istek var gönlümde: Biri, her hafta kendi rekorumu kırmak!... Bu sevinci tattıran sizlersiniz bana sevgili okurlarım. Geçen yıl 150 bin liraya yaklaşan Akbaba'nın gelir vergisi, bu yıl, ikiyüz elli binin kapısında!

Uçlarından göz nurlarımız damlayan kalemlerimiz, fırçalarımız, devlete ikiyüz elli bin lira vergi vermekle sahiden mutludur.

İkinci arzu, kafamda ve gönlümde yatıyor kaç yıldır: Bu bir roman, yaşanmış bir roman... Adı, Bekârların Evi!

Üçüncüsü mü?... O da bir piyes: Mezat... Bütün sahneleri ile kaç yıldır başımın içinde oynuyor... Onu tek başıma seyrediyorum!

Niçin mi yazmıyorsun dediniz?... Bana, iki şeyden birini verebilirseniz, hemen masamın başına otururum: Ya günün yirmi dört saati dışında birkaç saat veriniz, ya omuzlarıma çöken yetmiş yıldan hiç olmazsa yirmisini alınız!

Sevmediklerim mi?... Yalnızlığı sevmem. Dağda, denizde tek başıma tabiat güzellikleri ile başbaşa kalmak çıldırtır beni... İnsan isterim, dost isterim. Konuşacak insan, konuşacak dost!

Ya sevdiklerim?... Güzeli severim: Güzel bir seccadeyi, güzel bir vazoyu, güzel bir kitabı, güzel bir aynayı... Güzel bir kuş kadar güzel bir sipaya da okşayan gözlerle bakarım... Güzel elbise, güzel gömlek, güzel çorap, güzel kadın... Hele bu sonuncusunu sevmem diyen yalancıya selâm bile vermeyiniz!

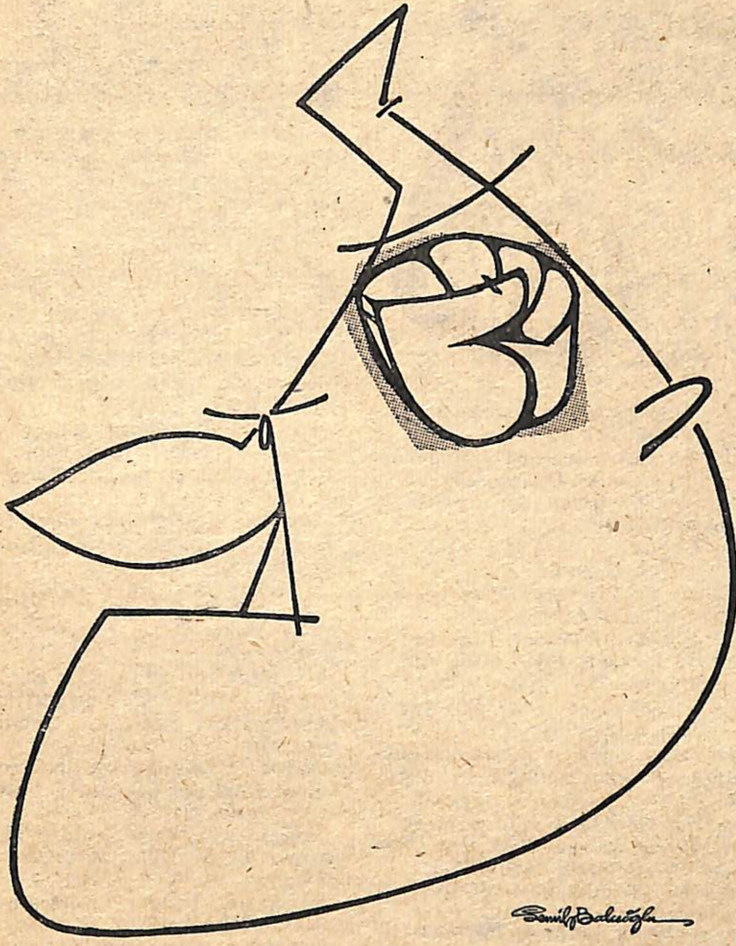
Güzel sanatlar mı?... Adı üstünde, hepsi güzel... Ama musiki, resimden de, şiirden de güzeldir benim için. Bazı geceler, bir solo keman, bir piyano yakalarım radyoda. İçim anlatılmaz bir hazla dolar. Bir gök katında Tanrı'yı dinler gibi olurum.

Başka mı?... Yazıdan anladığım ölçüde, yemekten, içmekten de anlarım doğrusu... Ama çoktaaan geçti o tabakları ve kadehleri saymadığım günler... Artık:

Âheste çek kürekleri mehtap
uyanmasın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Mecliste yumruklaşmalar oldu. —

BEYİNCİK!

KURBAN!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Püfür püfür...

FİZİKÇİLERİN bir sözü vardır:

— Tabiat boşluk sevmez, derler.

Havada yaratacağınız bir boşluğu hemen hava, suda yaratacağınız boşluğu su dolduruverir.

Son aylarda iyice anladım ki Türk halkına doğruların ışığını taşıma çabasına katılmak fırsatı bulmuş bütün insanlarımızın bu basit gerçeği hiç gözden kaçırmamaları gerek. Çapı ne olursa olsun, her mevkiin, her kürsünün, her mikrofonun, her sütunun birer savaş mevzii kadar önemi var bu kollektif çabada.

Dürüst bir mahalle muhtarı mısınız?

— Şurayı bırakıp kendi mesleğimle uğraşayım, buranın işlerini nasıl olsa başka bir namuslu vatandaş yürütür, demeyin sakın.

Bugünün Türkiye'si yazık ki yurttaşların güvenle öyle düşünebilecekleri bir ülke değil. Bakarsınız sizin bıraktığınız boşlukta biri yuvarlanıverir, dakika geçirmeden muhtarlığın imkânlarını kendi kaypakça çıkarcılığı uğrunda kullanmağa koyulur.

Bendeniz aslında tiyatro yazarıyım. İki yıl kadar günlük gazete fıkracılığı da yaptıktan sonra, daha önemli saydığım ve bana daha fazla zevk veren çalışma alanlarına döndüm.

Ama alışkanlık edinme bakımından iki yıl da az zaman değilmiş meğer. Gözüme çarpan eğrilikleri yazıyla düzeltmeğe çalışmak —pek işe yaramıyacağını bilsem bile— bir çeşit tiryakilik oluvermiş içimde. Tepki gösterilecek her olay karşısında elim kendiliğinden yazı makinesine uzanıveriyor.

Eh, çevrede eğrilik kıtlığı da yok maşallah. Neler var, neler! Ne kavisler, helezonlar, zikzaklar, kıvrım kıvrım, büklüm büklüm, hattâ düğüm düğüm yumaklar...

Bükmeğe niyetlendikleri minarelere çarpık kılıflar dikenler var. Yuvarlak tekerleklerin fazla bilimsel olduğunu, arabaların yumurta biçimi tekerleklerle de pekâlâ yürüyebileceğini iddia edenler var. Adım atma tehlikesini göze almaktansa yerinde sayarak ilerleme taklidi yapmanın çok daha emniyetli bir yolculuk olduğunu söyleyen ve farklı düşüncedeki herkesi çelmeleyen kripto-statükocular var. Var oğlu var...

Bu kadar bol çarpıklığı hiç ses çıkarmadan seyre devam etseydim sağlama ülser olacaktım.

Asıl mesleğimle ilgili çalışmalarımı aksatmadan, yurt ve dünya olaylarını nasıl gördüğümü haftada bir açıklamamı sağlayacak bir köşeye ihtiyacım vardı.

Akbaba bana böyle bir yelpaze uzattı.

(Bilirsiniz, «baklayı ağızdan çıkarabilmek» ruhun yelpazesidir.)

Hem pek ufak bir yelpaze de değil. Akbaba'nın baskısı ben sormayalı inanılmayacak kadar artmış; dergilerin her nüshasının gazetelere kıyasla çok daha fazla insan tarafından okunduğu da hesaba katılırsa hatırı sayılır bir etki alanı kazanmış.

(Sütunun başlık adını «Vantilâtör» koymayı bile düşündüm ama, o kadarı öğünmek gibi olur diye vazgeçtim.)

Okul bahçelerinde, birlik barakalarında, köy kahvelerinde, fabrika kantinlerinde, türlü bekleme odalarında bir dergiyi elden ele dolaştıran, sayfalarını yırtıp paylaşan, her satırına kasıntısız gülümseyip tadını çıkaran Akbaba okuyucuları!

İnanın, 1968 Türkiye'sinde yelpaze çok kullanışlı bir araçtır:

İnsanı bazan büsbütün kötületen bunaltıcı havayı üfürür, pis kokuları süpürür, kuyruklu imkânları bulunmayan kişilerin kovmakta güçlük çektikleri at sineklerini, keneleri ve benzeri haşaratı ürkütür.

Hattâ, başınız sıkışırsa, yelpazeyi kapatıp küçük bir sopa gibi de kullanabilirsiniz.

İşte bugünden başlayarak bu yelpaze her marifetiyle hizmetinizde.

Ara sıra yaşantınızda meltemcikler estirebilirsem ne mutlu!

Refik ERDURAN

— Eğer o ise, duvarı vur, ben duyarım... Sen duvarı vurunca, pencereyi açar, «İmdaaat!» diye bağırırım...

— Aman, sakın bağırma... Sonra boğmaya kalkar da...

—Ama benim nerden haberim olsun sonra? Sen duvarı vur ki ben de anlayayım onun olduğunu...

— Peki, peki... Ama ben duvarı vurur vurmaz hemen gelme, bekle birazcık...

— Olur. Ama ben görmeden sakın salıverme, lâfa tutarsın...

— Belki de hiç gitmez... Ben kapıyı açayım...

İkisi birden odadan çıktılar. Bayan Diha mutfakta heyecanla beklerken, bayan Siyen anahtar deliğinden baktı, ama dışardaki adamı tanıyamadığı için, biraz korktu, ama daha çok ilgiyle seslendi:

— Kim o?

— Gazeteci...

Bayan Siyen, kapıyı açarken:

— Aman yüreğimi ağzıma getirdin... dedi. Gazeteciden bir gazete aldı.

İki kadın odaya girer girmez, gazetede, canavarla ilgili haber ve resme baktılar. Bayan Diha:

— Tıpkı kocam, dedi, o kadar benziyor ki... Kocamın gençliği...

Bayan Siyen:

— Ne tuhaf... Benim kocama da benziyor, tıpkı benim kocamın daha iri yarısı, sanki fotoğrafından agrandisman yapılmış...

— Ben artık gideyim bayan Siyen...

— Sen bilirsin...

— Gideyim, gideyim, belki bize gelir de sonra...

Bayan Siyen, korkuyla:

— Ya gelirse, ne yaparsın? diye sordu, duvara vur olmaz mı, hemen karakola telefon ederim...

— Gelir mi dersin?

— Bilinmez... Baksana, yalnız yaşayan kadınların evine geliyormuş. Gelirse haber ver bana da...

— Çor korkuyorum.

— Ben de...

— Sen en iyisi sokak kapısının anahtarını ver de bana, belki kapıyı açamazsın... Adam canavarmış, boğuverir bakarsın... Al, benim ikinci anahtarımı da... Bağırırsam, hemen koş...

— Olur kardeş...

Bayan Siyen, sokak kapısının ikinci anahtarını komşusuna verdi. Bayan Siyen gidince, kocasının general elbisesiyle çizmesini dolaba koyup yine süslenmeye, arada da odasının dağınıklığını toplamaya başladı. Kapı çalındı, korku ve umut içinde şaşırdı. Açsa mıydı kapıyı? Gerçekten korkuyordu da... Ama, yumuşak davrandıktan, her istediğini yaptıktan sonra, ne diye öldürsündü onu... Kapıyı açmadan sordu:

— Kimsiniz?

— Havagazı memuru...

Az kalsın yüreği duracak, oraya yığılıp kalacaktı, yarı sevinçten, yarı korkudan... Yanlış mı anlamıştı? Bir daha sordu:

— Kim dediniz? Kimsiniz?

— Havagazı memuru...

Mızmız, nezleli, yorgun bir sesti. Bir elini yüreğinin üstüne bastırarak kapıyı açtı. Aman bu da ne? Altmışını aşkın bir insan karikatürü... Sakalları uzamış, gözlük camının biri kırık, kolunda eski bir çanta, üstbaş dökülüyor. Ne büyük bir hayâl kırıklığı...

— Havagazı saatinize, ocağınıza bakacağım bayan...

— Siz misiniz?

— Evet... Benim. Neye şaştınız öyle?

— Bilmem... Birden şey oldum da...

Bir iki adım geri çekilip korkuyla baktı, titriyordu. Birden saldırabilirdi, ordan eline geçen şemsiyeyi aldı. Sesi titreyerek:

— Buyrun... dedi.

Havagazı memuru, mutfağa giriyorum sanısıyla, kadının açtığı kapıdan bir odaya girince şaşırdı. Yöresinde havagazı saati ya da ocağı aradı.

Bayan Siyen çekine çekine sordu:

— Gerçekten siz o musunuz?

— Kim?

— Havagazı memuru.

Adam, kendi üstüne başına bakarak:

— Evet, bi şey mi var?... Benim elbette... dedi.

— Yaaa!... Demek sizsiniz... Ben sizi uzun boylu sanmıştım da...

— Niçin? Havagazı memuru olmak için boy uzunluğu gerekmiyor.

— Sonra da daha genç sanıyordum...

— Haa, bakın o doğru... Genç olmak gerekir bu iş için.

— Tabii...

— Güçlü kuvvetli olmak gerekir...

Bayan Siyen umut ve sevinçle:

— Elbette... dedi.

— Bütün bir gün boyunca sokaklarda dolaşmak, merdivenleri çıkmak, evleri dolaşmak... Kolay değil. Ben aslında eski bir havagazı memuruyum. Üç yıl önce emekli oldum. Sonra, ücretli olarak aynı işi yapmaya başladım.

— Aynı işi mi?

— Evet.

— Yani çoktan beri mi cinayet...

— Efendim? Ne dediniz?

— Çoktan beri mi? dedim.

— Çoktan beri... Tecrübem var...

— Oturun rica ederim, neden ayakta duruyorsunuz?

— Teşekkür ederim... Daha çok yerler dolaşacağım... Nerde havagazı ocağınız? Bakıp hemen gideyim...

Bayan Siyen, onsekiz yaşında oynak bir kız gibi cilvelenerek:

— Aaa, olur mu hiç, dedi, biraz oturun, dinlenin...

— Gerçekten de çok yoruldum... Biraz soluk alayım...

Adam, gerçekten havagazı memuruydu. Oturdu:

— Mutfağınız nerde?

— Burası daha rahat değil mi?

— Rahat... Çok iyi...

— Arkanıza bir yastık koyayım..

— Teşekkür ederim...

Havagazı memuru, her kımıldadıkça, ah, of, sesleri çıkararak inliyordu.

— Neyiniz var?

— Siyatik... Kaç yıldır hep çekerim, ayaklarım sızlıyor yine...

Adam, sık sık öksürüyordu. Ayağa kalktı:

— Göreyim havagazı saatinizi de gideyim artık...

— Aaa, ne aceleniz?... Daha... Yani... Oturun, oturun... Bakın, öksürüyorsunuz... Size öksürük şurubu vereyim...

Bayan Siyen, koştu, öksürük şurubu getirdi. Şurubu adama uzattı, adam şişeyi almak için elini uzatınca, birden boynunu sıkacakmış gibi geldi ona, müthiş bir çığlık attı, duvara dayandı, eliyle göğsünü bastırdı. Adam şaşırmış, korkmuştu:

— Ne oldu? Neden öyle...

— Hiç... Hiç... Yok bişey... Birden şey ettim de...

Adam, şuruptan içti:

— Çok iyisiniz bayan, teşekkür ederim... dedi.

— Bişey değil...

— Ben gideyim artık... Saati, ocağı göreyim de...

— Ama... Daha... Hava da çok şey... Yağmurlu, dinsin de yağmur...

— Yoo, hava çok güzel... Yağmur yok, güneşli...

— Öyle mi? Ben yağmurlu sandım da... Ama sizi böyle bırakamam, böyle öksürürken... Durun, durun, size bir ıhlamur...

— Geç kalırım...

— Durun bakayım... Aaa!... Ayakkabınız da delinmiş... Su alıyordur... Yazık!...

— Evet... Çoktan eskidi.

— Size bir çizme vereyim; karda yağmurda giyersiniz sıcacık...

— Bütün kadınlar sizin gibi iyi yürekli olsa...

— O zaman onları boğ...

Sözünü yarıda kesti. Dolaptan kocası generalin çizmesini çıkarıp verdi.

Memur önce ayağındakileri çıkardı, sonra çizmenin tekini giydi.

— Sıkıyor mu?

— Hayır. Bol... Ama sert...

— Giydikçe yumuşar...

— Sağolun... Ben baksam da havagazı saatine...

— Kahvaltı, kahvaltı... En iyisi kahvaltı... Ben de kahvaltı etmemiştim. Hazır mutfakta... Şimdi getiririm...

Bir koşu mutfağa gidip tepsi içinde iki kişilik kahvaltı getirdi:

— Buyrun...

Karşılıklı masaya geçtiler ki, dışardan bayan Diha'nın telâşlı sesi duyuldu:

— Bayan Siyen... Bayan Siyen... Ne oldu? Ne var?

Bayan Siyen, inmeli ayağını sürüyerek oda kapısını acele sürmeledikten sonra adama fısıldadı:

— Çabuk... Çabuk, şuraya geçin... Saklanın çabuk...

Bir yandan da adamı, divanın altına itiyordu.

— Ama niçin? Neden bayan?... Rica ederim...

— Şıııst... Size söylemeyi unuttum, ben yalnız başına yaşayan bir kadınım. Sizi burda görürse... Çok dedikoducu bir kadındır da... Girin, girin, çabuk altına girin...

Bayan Diha, açılmayınca kapıyı vurmaya, ses gelmeyince de bağırmaya başladı:

— Bayan Siyen!... Siyeeen!... Ne oldu Allahaşkınıza?... Ses versenize canım... Yoksa... Şey mi oldu? Geldi mi? İçerde mi? Ne yaptı size? Boğdu mu? Nasıl boğdu, anlatsanıza kuzum...

Havagazı memurunu, bir çuval gibi divanın altına tıktıktan sonra:

— Bişey yok bayan Diha, açıyorum ...Şimdi... diye seslendi.

Adamın çizmeli ayağı, divanın altından dışarı çıktığı için, görünüyordu.

Bayan Siyen kapıyı açınca birden içeri dalan bayan Diha, hem kimse var mı içerde, diye her yana bakıp kolaçan ediyor, hem de coşkuyla konuşuyordu:

— Ay, yüreğim ağzıma geldi... Burdan bir çığlık duyunca, tamam, geldi herif, zavallı Siyenciğim'i boğuyor, dedim kendi kendime... İyi ki, sokak kapısının anahtarını almışım senden... Nasıl koştum, bilemezsin... Hele bir de odanın kapısını kilitli bulunca...

— Şey... ş'apıyordum da... ondan kitledim kapıyı...

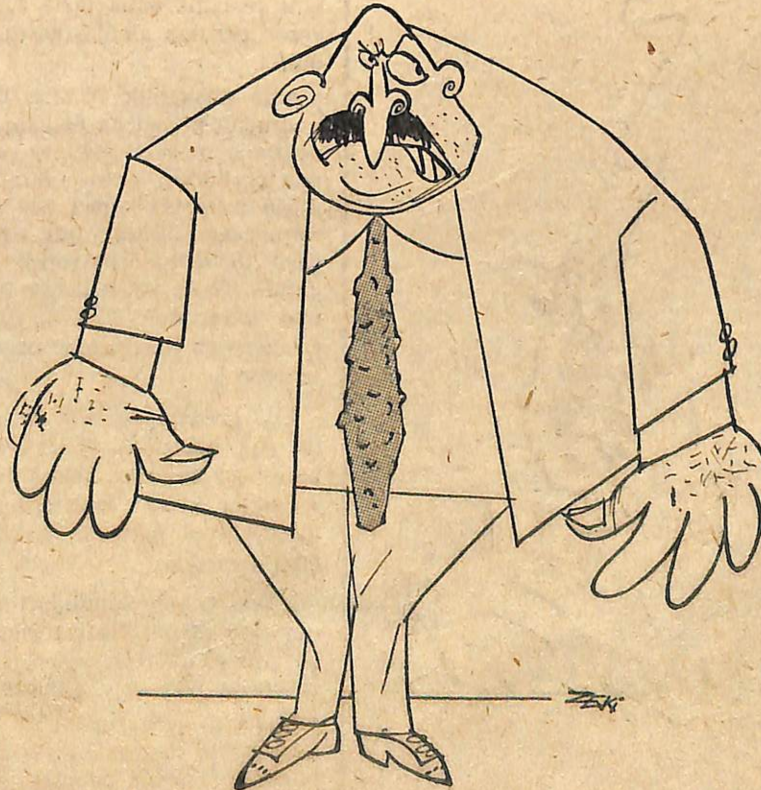
— N'apıyordun?

— Ben mi? Hiç... Çamaşır değiştiriyordum da... Belki birden... hani...

Telefon çaldı. Bayan Siyen telefonu açtı:

— Allo... Evet... Sen misin oğlum?... —Eliyle telefon alıcısını kapayıp bayan Diha'ya— Oğlum telefon ediyor... —Telefonda— İyiyim... Teşekkür ederim oğlum... Sen nasılsın? Kim? Havagazı memuru mu? Evet... Geldi... Burda... —Birden

Hamido bu defa da sokakta hâdise çıkardı. — Gazeteler —

Yazısız

pot kırdığını anlayıp lâfı değiştirmeye çalıştı— Yani burda dediğim, bu kentteymiş... Evet... Ne diye canım? Öyle ya, boğuyormuş... Cani...

Havagazı memurunun geldiğinden iyice işkillenen bayan Diha, bayan Siyen telefonda konuşurken, odada aranıp duruyordu. Birden, divanın altından çıkmış çizmeyi gördü. Ama bayan Siyen de telefonda konuşurken onu kolladığı için, Diha'nın divan altındaki çizmeye baktığını gördü. Telefon telinin müsaade ettiği kadar geriye gidip, divanın önüne geçti, ayakkabıları bedeniyle örtmeye çalıştı.

— Evet... Yok... Ne diye benim evime gelsin havagazı memuru canım... Peki, peki, sürgülerim... Sokak kapısının mı? Var, hem demir kolu var, hem de zinciri... Merak etme... Radyo mu? Şimdi mi veriyor? Peki, açarım radyoyu...

Telefonda konuşurken, bir yandan da çizmeyi görmemesi için bayan Diha'nın önünde o yana, bu yana gidip geliyordu.

— Teşekkür ederim... Gülegüle oğlum...

Telefonu kapadıktan sonra:

— Radyoda yine haber varmış, dedi, radyoyu açtı. Bu sırada spiker, valiliğin bildirisini okuyordu:

«Valiliğin bildirisi: Sayın halkımıza! İki haftadan beri kentimizde üstüste cinayetler işleyen, yalnız kadın kaatilinin henüz izi tesbit edilememiştir. Şu dakikaya kadar dokuzuncu cinayetini işlemiş olan kadın canavarı, kendisine havagazı memuru süsü vererek, havagazı saati ve ocaklarını kontrol etmek bahanesiyle evlere girmekte ve girdiği evlerde yalnız kadın bulursa, tasallut ettikten sonra boğmaktadır.»

Bildirinin burasında, divanın altındaki havagazı memuru, durumu öğrenmiş olduğu için büyük bir korkuya kapılıp, başını divanın altından çıkarmış, nasıl kaçacağını düşünüyordu. Birden fırlasa, belki kaçabilirdi, ama tek ayağı yalınayak, öbürü çizmeli olunca nasıl kaçabilirdi?

Yoksul bir adam olan havagazı memurunun evinde radyo olmadığı, gazete de okumadığı için, kendisine havagazı memuru süsü veren kadın canavarı olayından hiç haberi yoktu, orda bunu ilk öğreniyordu.

Bayan Siyen, havagazı memurunun başını divanın altından çıkardığını gördüğü için, bir yandan bayan Diha'nın önünde o yana, bu yana gidip geliyor, bir yandan da ayağıyla havagazı memurunun kafasını divanın altına itip duruyordu.

Radyodaki bildiri devam ediyordu:

«Kadınların bugünlerde evlerinde yalnız kalmamalarını, sokak kapılarının kol ve sürgü demirlerinin, varsa zincirlerin vurulmasını...»

Bayan Siyen radyoyu kapattı.

Bayan Diha, anlamlı anlamlı:

— Divanın altında çizme görüyorum... dedi.

— Evet, rahmetli kocamın çizmesi... General çizmeleri...

— Demek gelmedi havagazı memuru?...

— Hayır, gelmedi... Ya sana?

— Bana da... Durmadan kadın boğuyor, baksana radyoya, neler dedi?

— Bayan Diha, sen de bir kadın olarak çok iyi bilirsin ki, bu dünyada boğulması gereken pek çok kadın vardır... Öyle değil mi?

— Orası öyle... Kadından kadına fark var... Dünyada kadınlar iki türlüdür: Boğulacak kadın var, boğulmıyacak kadın var...

— Değil mi ya... Sen galiba işini bıraktın da geldin... İstersen git, işini bitir, ben de ortalığı temizleyip sana gelirim...

— Peki... Ama bak, unutma sakın... Gelirse, duvarı vuracaksın, ben tetikteyim, hemen koşarım...

— Olur, olur...

Hani nerdeyse bayan Diha'yı kapıya itti, sokak kapısından çıkardıktan sonra odaya dönüp, divanın altına eğildi:

— Çık, hadi çık çabuk...

Havagazı memurunu çeke çeke divanın altından çıkarırken, memurun pantalonu kalçalarına kadar sıyrıldı. Adam kalkıp toparlandı. Korkuyla:

(Sonu gelecek sayıda)

İnönü, «İrtica, iktidardan cesaret buluyor» dedi. — Gazeteler —

Kurbanlık kaçak at kesimi!

Kurban Bayramı

Dostlar kurban umuyor, evdekiler kavurma
Kimse hesaplamıyor gelirlerle gideri.
Kendimiz bulamazken pabucumuza yama
Hava Kurumundan da istemekteler deri.

Eskiden bir kaç koyun birden gelirdi eve,
Her birini yedi pay ederdik seve seve.
Daha büyük kişiler kurban ederdi deve,
O bolluk, o gelenek artık değildir mer'i.

Şimdi et bir lüks meta vitrininde kasabın,
Bu pazara uymuyor evindeki hesabın.
İyisi mi bakma geç, bozulmasın âsabın,
Kızmakla, imrenmekle doğmaz ucuzluk devri.

Madem ki «Bir yerine» borç kazığı sokulu,
Sana kurban mı düşer behey Tanrının kulu?
BAYRAM'ı özel isim saymak işin mâkulu
Fazla zihin yorarsan zor olur dönmek geri.

Bu konuda lüzum yok tafsilâtlı kelâma.
Koca delik meydanda, kâfi gelmez bu yama.
Mezbahanın önünden geçerken dur selâma;
Kedi de senin gibi seyredermiş ciğeri.

Salâhattin KUTLU

Yürüyüş yapanlar arasında kavga çıktı. — Gazeteler —

Yazısız

NİMET
ARZIK

BU ZAMANIN SULTANELERİ

— 7 —

En büyük imtiyazlarla büyümüştü... Bir zamanlar vücuduna çok düşkündü ve dal gibiydi. Sonra, dallıktan çıktı. Sarışındı. Gri gözleri vardı. Alamod, geniş bir ağzı... Fizikman kompleksizdi. Daha elâlem, moda evlerinde soyunup dökünmeğe cesaret edemezken, o provalarda şrakkadak soyunup dökünürdü. Fizikman kompleksizdi ama, psikolojikman aynı şeyi söyleyemiyeceğim...

Rusya'ya uzun bir yolculuk yapmıştı. Kuruca kitabını bile yazmıştı. O yolculuk hakkında, Menderes'ten bilerek kaçırdığı bir konferans bile vermişti, devlet adamlarının önünde... Herkese, Menderes'in «kızım» diye hitap ettiğini kendisi anlatıyordu...

Yoga biliyordu. Oturduğu yerde, kimse çakmadan, adalelerini kıpırdatabiliyordu yogist olarak!...

Vejetaryendi... Yani et yemezdi. Çok büyük nezaketle beni, Viyana'da bulunduğumda vejetaryen lokantalara götürmüştür ve ben, dudaklarıma takma bir gülücük oturtarak, sebzeden yapılmış biftek veya tavuk «yerine» sini bıçaklamışımdır. Yiğitçe yutmuşumdur üstüne üstlük doğrantımı!...

Bu vejetaryenliğin kaynağı neydi ki birdenbire?... İsmet Paşa devrinde yetişenler, bir hayli kompleksliydiler ve meydana vurmamak için, vejetaryenlikten koyu fanatizme kadar, her türlü cihazı kullanıyorlardı...

Müfide Ferit, hiçbir zaman «ben entellektüelim» demek için dolambaçlı çaba harcamamıştı... Kızı harcadı: Gâh seramiğe merak sardı. Hiçbir fincanın, bardağın tutunamadığı dalgalanmalı masalar yarattı. Gâh, Leonardo da Vinci'ye nazire, fresk'e merak sardı... Kurumuş duvarları boyadı... Gâh, portreler çizdi. Gâh İngiliz aşısı koyu sofuluk ilân edip, dinî törenlere katıldı... Yerleşmemiş bir devirdendi. Yerleşmemişlikler içindeydi...

Son derece terbiyeliydi, hiç kimsenin olmayacak kadar terbiyeli... Terbiyesi sesini bile etkilerdi! Rüzgârın, harp tellerinin üzerinde çıkardığı sesle konuşuyordu... Kırk kere bonjur der, seksen kere teşekkür eder, kahvesini çocuk getirse ayaklara fırlardı...

Mondanite konuşmaları da yapıyordu, başarısız. Belliydi ki, ruhu yalnız! Belki kuvvetli bir ananın, koyu gölgesinde uzun zaman yaşamıştı da ondan!...

Damdan düşercesine, yaşlı bir aile dostuna: «Trablus'ta gök, söyledikleri kadar mavi midir?» diye sorardı örneğin; istasyonda bilmem kimi karşılarken veya bilmem kimi geçirirken...

Kendisine bazı lâkırdılar yakıştırırlardı. Erzincan zelzelesinde damların uçtuğunu duyduğunda, şairelıği kabarmış: «Ah yıldızların altında yatmak ne hoş kimbilir» demişmiş. Bu kadarı yakıştırmadır mı dersiniz?... Bizim memlekette, olmaz, olmaz da!...

Turist psikolojisiyle memleketi gezerdi, «Ah köylüler ne iyi kalbli» diye...

Emel Esin, bir nevi prenses Margret gibi yetişmişti, hayattan uzaaak... Görgüsü, Prenses Margret'in görgüsüydü... Kültiveydi, derine inmemek şartıyla... Atatürk zamanının sultanesi Müfide hanım, Batı'yla Doğu arasında bocalamamıştı. İsmet İnönü devrinin sultanesi Emel Esin, Batı ile Doğu arasında bocaladı durdu!... Gene, o kuşağın en iyi sultanelerindendir... Görgülü olduğundan, sahte ihtişam düşkünü de olmamıştır... Tevazuya sapmıştır... Ve oturduğu saray yavrularına bakıp bakıp, yakından uzaktan, kendini kaybetmemiştir!... Etrafındakileri hırpalamak aklından bile geçmemiştir...

Kompleksli sultaneler devri başlamıştı artık...

Bir gün bir tanesi bana ciddi ciddi, ciddiyetsiz hiçbir iş görmezlerdi, çünkü:

«— Siz beyaz eldivenli metrdotel hasreti falan çekmezsiniz değil mi?» diye sormuştu, küçümseme çemkirmeleriyle!...

Ters taraftan kalkmamış olsam yutardım, neler yutmadım!

«— Bizde, metrdotel geleneği yoktu, dedim... Halayıklar çıplak ellerle, altın sahanlar getirirlerdi...»

O çıplak elle altın sahan getiren halayıkları, kendi ailesinin olay serisine kattı ve kendi yalan söylemediği için her uydurmayı kabullenen, akı bol, gözlü, Amerikan sefiresi mistress bilmem kime sattı...

Böyle fıkralarla avunuyorlardı ve avutuyorlardı.

Üsküdardaki köhne ev, tarihî yalı diye anlatılırdı. Kel ahretlik, stile fam dö şambr titrini giyindi... Burnu akan kızın yemekleri, «şef» in yemekleriydi. Yahu biz görgülü ulustuk, hâlâ da görgülü ulusuz... Bir köy evinde, bir gece konaklamak yeter; ispatlamak için unuttuysak... Bunlar bizi ne kılığa sokuyorlar Çağlayangil'im?...

Senin yürekcağızını sızlatan bir hikâyeyi tazeleyeyim hâtırana:

Değişik yolculuklarından birindeydin. Bir Balkan hava alanına indin. Bir gece kalmağa mecburdun orada... Sultan ve sultane seni karşıladılar. Sultane, tanımadığı eşinin boynuna asıldı, madalyonlar gibi... Sevinç avazeleriyle:

«— Oh ne sürpriz, ne şeref» diye...

Şerefine şeref ama bunca sevinci kimsenin yutmıyacağını hesaplamak yoktu. Çünkü gelenek öyle kurulmuştu... Gelenek bu, kolay sökülmezdi!... Bütün dünyanın «akademilerine» inat!...

Ben de sana bir hikâye anlatayım, Çağlayangil'im...

Seneler önceydi... Candan kandan bir yakınım, Dışişlerinin Kâtib-i Umumiliğini kapsıyordu. O zamanın genel sekreterleri daha dediğim dedikti, bugünkü günlerinkilerden. Demokratik haller takınmağa lüzum duymuyorlardı. Demokrasi yeni icattı. Tutup tutmıyacağı belli değildi...

Evimdeydim. Ev işiyle başım pek hoş olmadığı halde, ev, evlikten onca çıkmıştı ki, girsin diye, temizliğe giriştim... Üzerimde eski püskü ne varsa onunla! Derken kapı çalındı kibarca... Telefon âdeti, o zamanlar yüzde yüz yoktu da yüzde birmi vardı... Şapkalı, astraganlı, eldivenli, gıcır gıcır verni çantalı üç beş hariciyeci hanımı, vizitama geldiler... E ben, Genel Sekreterin yakınıydım, tabii ki vizitama gelecekler di. Onların şıklığına, kendi pejmürdeliğime baktım, gülesim geldi... Oturduk.

Aralarından biri, güneşten gözü kamaşırcasına:

«— Ah hamfendi» dedi, «her zamanki gibi şıksınız...» Halimi görmeliydiniz!

Yaaa, Çağlayangil'im... Osmanlı İmparatorluğunun yarısını, bu cins dalkavukluk yok etmiştir. Örneğin, Makbul İbrahim Paşa, Kanuni'nin büyük vezirliğine yükselmiştir ve kız kardeşi Hatice Sultan'ın kocalığına da... Amma daha önce aylarca, Kanuni'nin yıkandığı suyu, nektar içercesine, yudum yudum, güğüm güğüm içmiştir...

Kanuni'nin kafasında, inkıraz belirmişse, bizlerin kafasını düşün, Çağlayangil'im; gel bir revizyona girişek... İnkırazı önlemek için!...

Sana daha daha, ikimizin başına değişik çağlarda gelenden daha esaslısını anlatayım:

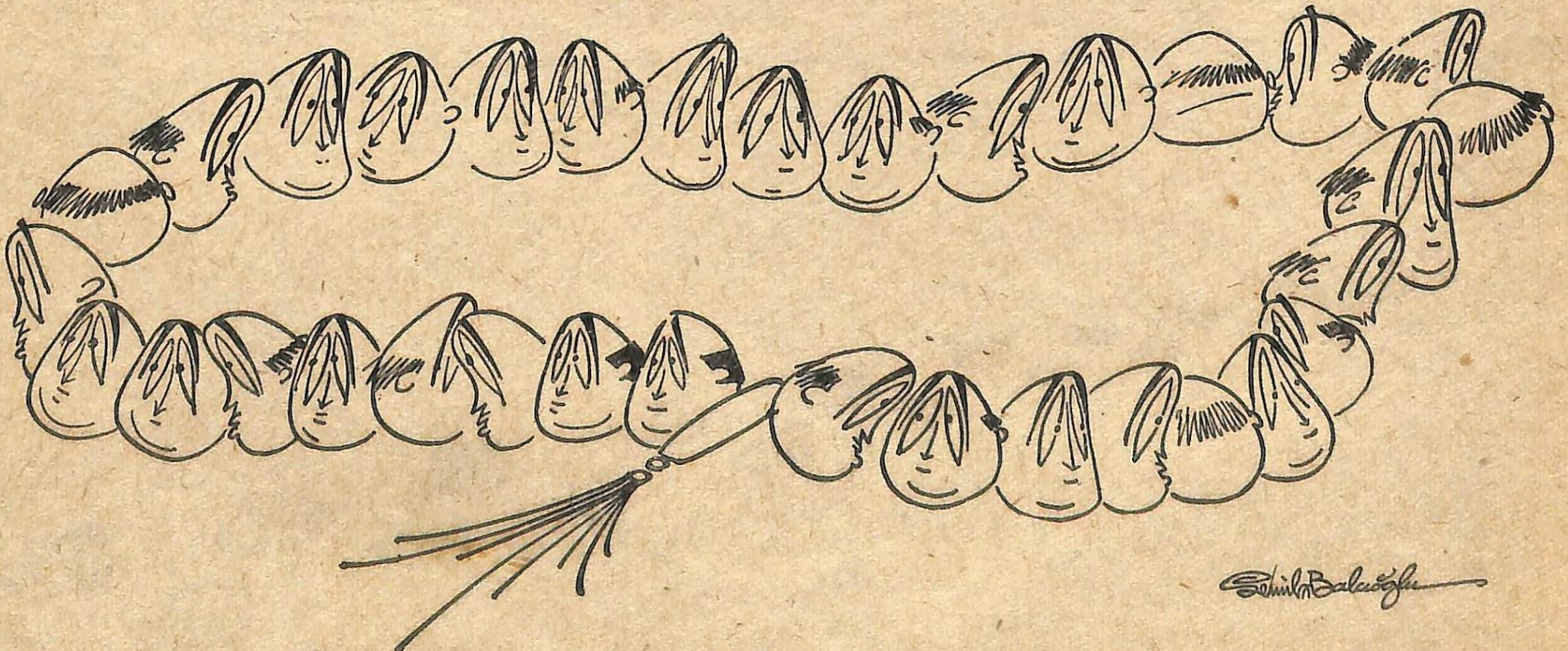
Başbakanın hanımı bir yolculuktan dönmekteymiş... Hava alanında bir sultaneyle tokuşmuş. Nezaketten, şu selâm sabah usulünün regulasını da senin Akademin daha düzenlemediğinden Başbakanın hanımı, sultanemizi iki yanağından öpmüş... Sultane, yanağına melek kanatları dokunmuşcasına, gözlerini bi kapamış, bi kapamış, sonra mestin mesti bir sesle bir yağ çekmiş derinden:

«— Ah, hanımefendi... Vatandaşların beni yanağımdan öptüğünüzü görseler, bana bundan sonra kraliçe muamelesi yaparlar...»

Sultanenin kim olduğunu bile öğrenmek istemedim... O kadar yavanlıklarla dolu ki olay, o kadar hayattan «ders almazlıklarla» dolu ki olay!

Bazan etrafında, bir demet genç hanım hâlesi görüyorum seni Çağlayangil'im. O zaman hem safalanıyorum, hem üzülüyorum! Safalanıyorum, Dışişleri camiası seni «eritmek üzere» diye, köhne Bizans uygarlığının çadır imparatorlarını eritip, onları saray adamı haline getirdiği gibi... Benzetmem öyle alınılacak bir benzetme de değil hani... Senden kavilerini eritmişler!... Eritmemişler mi?... Osmanlı İmparatorlarına kıyasla!

(Devamı var)

Yazısız

KEYFİMCE

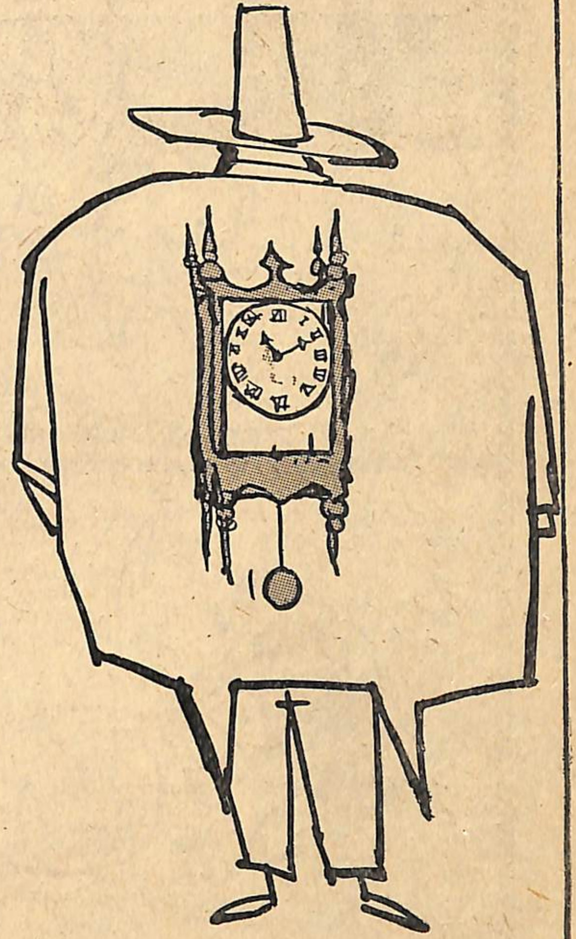

YAZISIZ

BERBER KEBABÇI OLUNCA

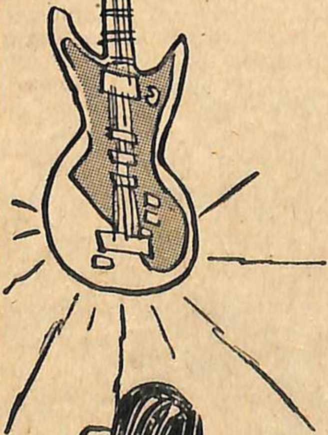
DUVAR SAATİ

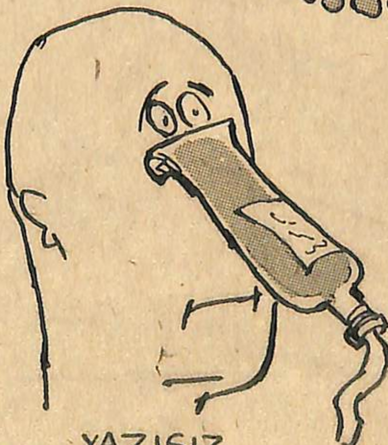
YAZISIZ

YAZISIZ

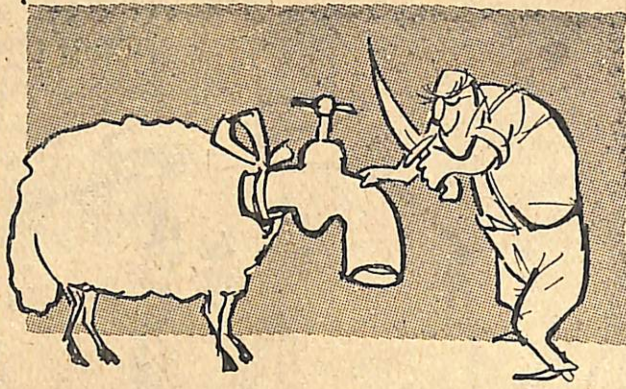
ELEKTROGITAR

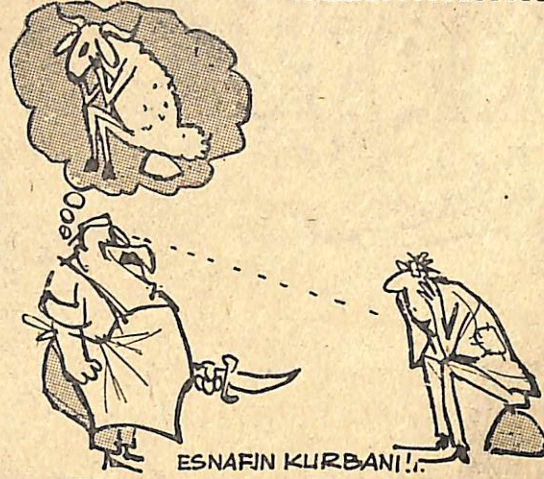
YAZISIZ

YAZIŞIZ

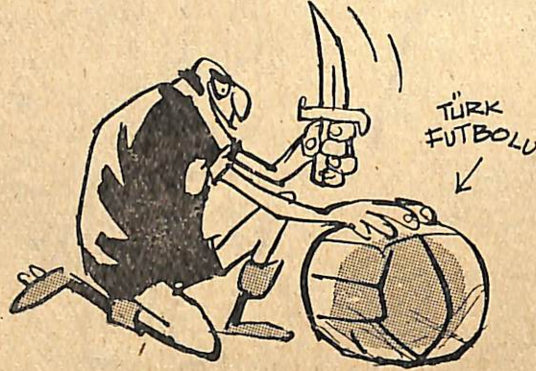
SULAR İDARESİNİN KURBANI !

ESNAFIN KURBANI !..

GO HOME 'CUNU

HAKEMİN KURBANI !..

ÇÖPÇÜNÜN KURBANI !..

CAF

Kolay mı?

Patronun yanından çıkan kadın, koşarak, arkadaşının yanına geldi:

— Müjdemi isterim. Bu ay maaşını zamlı alacaksın...

Biraz yürüdüler. Arkadaşı sordu:

— Seni, yanakların kızarmış ve biraz da heyecanlı görüyorum?...

Kadın, sinirlenir gibi oldu:

— Kolay mı ayol? Senin bunca zamandan beri yapamadığını, ben, bir gidişte hallettim. Daha ne istiyorsun?...

Zam

Genç kız, yanında sekreter olarak çalıştığı patronu hakkında, arkadaşına dert yanıyordu:

— Ne dediyse yaptım, hiçbir arzusunu kırmadım. Fakat maaşıma bir türlü zam yapmadı kardeş...

Arkadaşı çıkıştı:

— Aptallığına doyma!

— Neden?

— Sen, ondan evvel zam yapmışsın ayol!...

Ceza

Patron, yeni genç sekreteri yanına oturtmuş, yapacağı işler hakkında izahat verirken, telefonun zili çaldı. Ahizeyi kulağına dayar dayamaz, karısının sesiyle çarpıldı:

— Alo, Ahmet sen misin?

— Evet, benim karıcığım.

— Niye öyle soluk soluğasın?

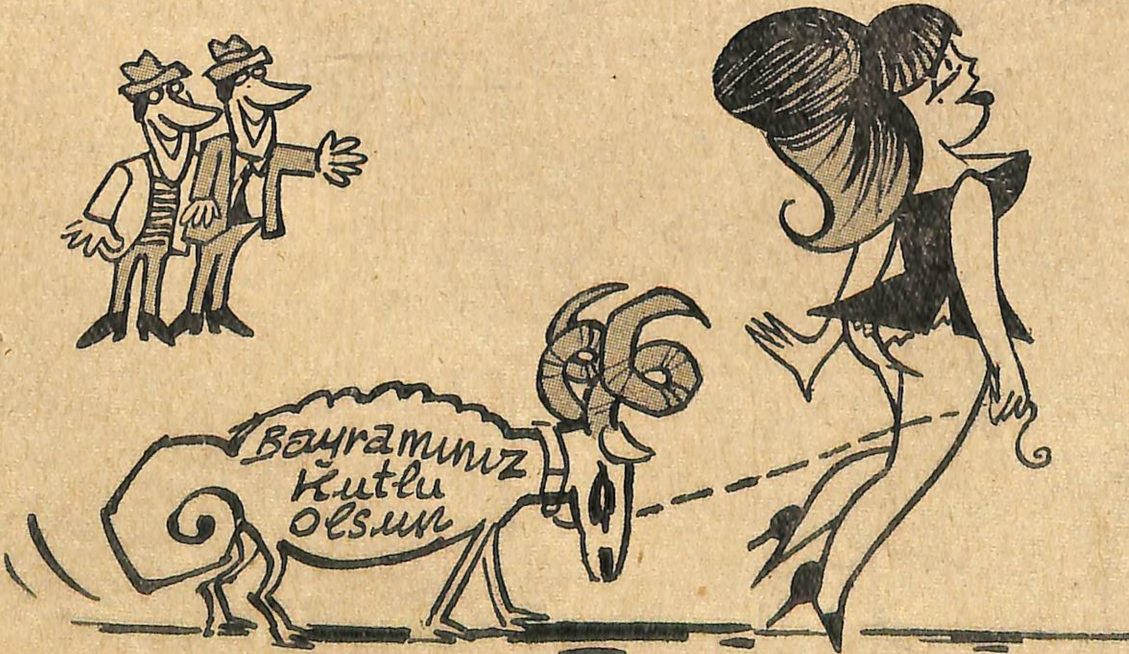
— Hiiç!...

— Nasıl hiç?...

— Memurlarımdan birine kızdım da...

— Vereydin cezasını kâfirin!..

— Ben de veriyorum zaten!...

— Oooo, Leylâ hanım bayram ziyaretlerine başlamış bile!...

Bayram

Kurban Bayramı bugün... Bütün kas
Yok dükkâna
Vitrinde at eti çok... Halkın buna ka
Otur da derdin

Rahmetli babaannem,

Ona olmazdı oyun: E

Derdi: Mahşer gününde, bir köprünü
Genç, yaşlı top
Bu köprü kıldan ince... Kullar geçen
Cehennemde ya

Herkes mahşerde yar

«Sırat»ı tez aşacak...

Tam arife gecesi, duyulur tatlı sesi,
Bir masal tuttu
Kurulur da mindere, işte böyle bizler
Palavra yutturu

Şimdi düşünüp bulun

Bir koç... Gelip bir z

Diyor lâik Demirel: Bana —bıçağa be
Makas veriniz b
İstemez koyun falan... Ne dağlıç, ne k
Ben keserim ku

Gülüyor sayın lider:

Korkanlara şaşarım...

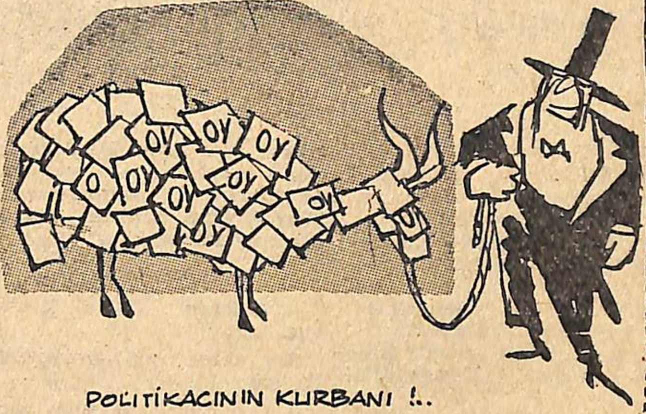
Hoş görün; bunlar şaka... Bu bayram
Hepiniz kurban
İstanbul'da olanlar, en çok kıyma al
Bunu ihmal etm

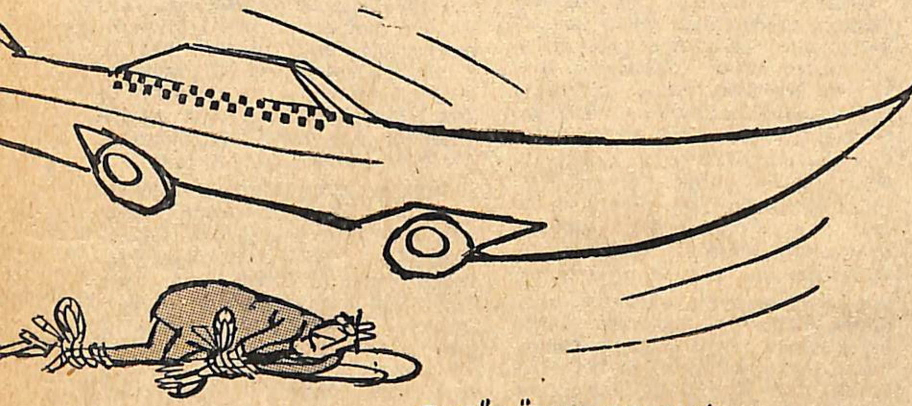
Sakın ha aldanmayın.

Esnaf hiyleci bütün...

ohbeti

küskün:
an!
ok...
!

şe verir önem,
kurban keserdi.
anlı bir koyun
nazsa küserdi!

ünde
ak!
ce,
k!

estiği kurbanların
cek üzerine!
atça ulaşacak
et bahçelerine!

ı.

rhan Feyzioğlu'nun
amblemi ne?
. feda etmesin aman
urban niyetine!

an;

elir, tırıs gider;
rsamam «Sırat»ı.
ı dizgin aşarım
nuzlarsam «Kırat»ı!

utlaka
ı.

ne alay sanmayın;
bu sözün hikmeti!
olmazsa bir kaç gün
zsiniz at eti!

Necdet Rüştü EFE

Bekâr

Müzmin bekâra bir arkadaşı sordu:

— Neden evlenmiyorsun?

— Namus meselesinden.

— Ne demek o?...

— Yâni, evlenmek istediğim kızların namuslarını, aradığım yerde bulamıyorum.

— Ah çapkın ah! Nerede arıyorsun namuslarını bakayım?

— Kafalarında!...

Gevşemek

Robot imâlinde büyük ün yapmış bir profesöre arkadaşı sordu:

— Yanında çalışan genç sekreter kız epeydir görünmüyor. İzinli mi yoksa?

— Hayır, yolverdim.

— Neden?

— Onu gören robotların vidaları gevşiyordu birader!...

Kızmak

Mahkemede reis, sanığa sordu:

— Her akşam karını dövüyormuşsun, doğru mu?

Sanık, boynunu bükerek:

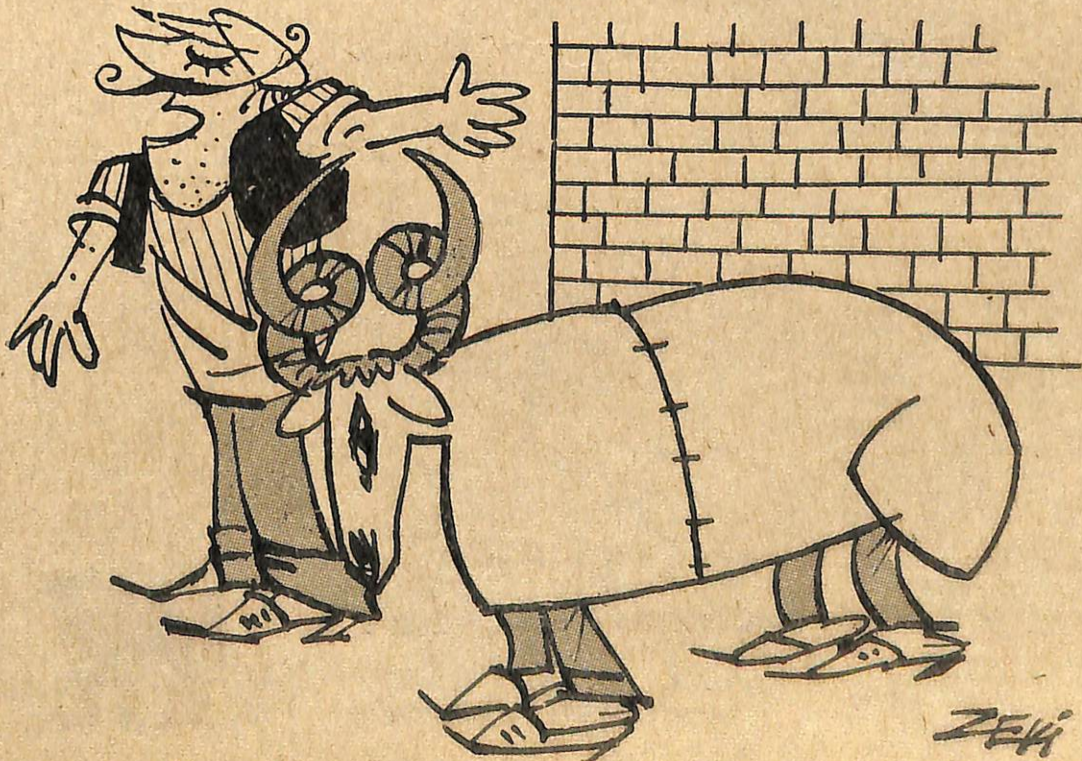
— Kendisi arzu ediyor efendim, dedi.

— Nasıl?

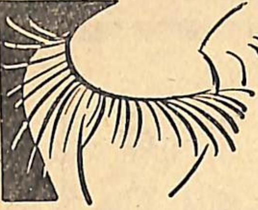
— Her akşam, eve bir adam alarak beni kızdırıyor.

— Ama onlar akrabalarıymış?

— İşte, ben de ona kızıyorum ya!...

— Hani ya, kurbanlık koç... Bi tane kaldı, bi tane!...

Zeki Müren Partisi

Muzaffer İZGÜ

ZEKİ Müren Partisi Genel Başkanı Zeki Müren, partisinin kuruluş gaye ve nedenlerini açıklamak üzere bir basın toplantısı tertiplemişti. Zeki Müren, toplantısına, üzeri kırmızı atlastan, altı beyaz atlastan çok dar ve aynı zamanda pantalonun ütü yerleri, caketin kol yenleri mavi boncuklarla işli, göğüs kısımları halis gümüş pullu bir elbiseyle geldi... Kapıdan girer girmez:

— Merhabaaaa!... Canlarım, ciğerlerim, ceviz içlerim, badem şekerlerim, güllü lokumlarım, menekşe kokulularım, diyerek bağırdı.

Yanındaki, partinin Genel Sekreteri, Türkiye Göbek Fabrikaları Genel Müdürü Kudret Şandra'ya dönerek:

— Hayaatım, misafirlere lokum verdin mi? diye sordu.

Kudret Şandra, bu soruya üç göbek atarak cevap verdi.

— Ya badem ezmesi?

Kudret Şandra'nın göbeği üç kez daha oynadı.

Zeki Müren, masaya oturmazdan önce, gazetecilerin hatırlarını tek, tek sordu:

— Siz hangi gazetedensiniz ciccim?

— Milliyet'ten.

— Ahh bir yanak... Hayatım, yüzünüz niçin böyle üşümüş? Kudreet! Kudreeet, kaloriferleri biraz daha açsınlar! Ya siz bir tanem?

— Cumhuriyet'ten.

— Ahh ölürüm... Uzat bakiym yanağını!... Oh!... Hangi marka jiletle traş oluyorsun hayaatım? Ayol, hiç bu kadar yumuşak yüze jilet sürülür mü? Olmaz vallahi... Kudretciiim, arkadaşa yüz ağdası nasıl yapılır anlatır mısın? Ya siz tosunum?

— Tecrüman'dan...

— Ayol bu pazuların kuvveti ne böyle? Ah ciccim, canımın içine koyarım seni. Bir öpücüüük!... Hain, sakalların varmış. Ya siz meleğim?

— Akşam'dan.

— Ah kurban olayım akşamlara... Biliyor musunuz çocuklar, ben geceleri gündüzlerden daha çok severim. Hele güneş batarken... Ufuk kıpkırmızı, bu kırmızılık dalga dalga gökyüzüne yayılıyor. Ve siz sevgilinizle deniz kıyısında bir aşk şarkısı mırıldanıyorsunuz... Aaahhh, bayilicim vallahi. Kudreeet, arkadaşlara kolonya ver! Senin de yanağından bir makas alayım! Ayol çocuklar, ben eskiden makas almasını hiç sevmezdim. Ama nedense son zamanlarda makas almağa bayılıyorum... Ya siz ciğerimin köşesi?

— Hürriyet'ten.

— Aahh, bayılırım çocuklar hürriyete. Ama hain, niçin benim resmimi Ajda'yla öpüşürken çekip gazetenize koydunuz? Ayol biz kardeş kardeş öpüşmüştük Ajda'yla. İnanır mısınız çocuklar, ben bütün kadınları öperken kardeşimmiş zannediyorum. Hem ayol, benim dudaklarım Ajda'nın yanağına bile deymedi ki. Niçin mi bi tanelerim? Yoo, bunu yazarsanız, vallahi de, billâhi de küserim size. Ağlarım sonra, somurtur ağlarım... İçliyim ayol, benim gibi içli bir civan daha gelmemiştir yeryüzüne... Gülü koklar ağlarım, şarkı söyler ağlarım, yemek yerim ağlarım... Yazmıyacaksınız di mi bi tanelerim? Benim dudaklarım Ajda'nın yanağına hiçbir zaman temas etmedi. Çünkü, yazmıyacaksınız di mi? Çünkü, Ajda'nın yüzü her zaman bir kilo pudrayla kamufle edilmiştir de ondan. Hah hah hah!... Ajda'nın yüzüne varabilmek için önce bu yüzdeki pudra ve kremleri bitaraf etmek gerek. Hem biliyor musunuz çocuklar, ben kuru fasulyeyi de severim ha... Durun size bi şarkı söyliyeyim. Kudreeet, saz takımı hazır mı Kudretciiim?

— Hazır başkanım.

— Çalsınlar!... Kuru fasulye iki buçuk lira!...

Saz takımı oynak oynak çalmağa başladı.

— Geç Kudretcim şöyle karşıma! Kuru fasulye iki buçuk lira, hem kaynasın, hem oynasın... Oh oh oh!.. El çırpın çocuklar, el çırpın, ağlarım vallahi!

Zeki Müren, Kudret'ciinin göbeğiyle başa çıkamıyacağını anlayınca, şarkıyı yarıda keserek masanın başına geçti:

— Evet hayatlarıım, dedi, biz Zeki Müren Partisini niçin kurduk? Kurduk ayool!... Memleketi kurtaracağız. Kurtaracağız di mi Kudretciim? Şayet biz de kurtaramazsak, kimse kurtaramaz. Kıbrıs'ı da kurtaracağız... Ah hain papaz! Alacağın olsun senin, şayet seni önümde diz çöktürmezsem, bana da Zeki demesinler. Haiiin, kalbimi tâ şuracıktan yaktı!

Bir gazeteci sordu:

— Ortanın neresindesiniz?

— Ayol bu da sorulur mu? Biz tam göbekteyiz. Zaten partimizin amblemi de göbek olacak. Kudretciiim, hangi kızdı o göbeğinin resmini çekip amblem yapicimiiz?

— Aysel Tanju efendim.

— Evet cicilerim, Aysel hanımın göbeğini partimizin amblemi yapiciz.

Başka bir gazeteci sordu:

— NATO için ne düşünüyorsunuz?

— Ah haiiin, nasıl da can alacak sorular bulup çıkarıyorsun? NATO için çok güzel bir şarkı besteliyorum. Aman, hele bi piyasaya çıksın bu şarkı, tüm millet NATO diyecek, başka bişiy dimicek. Efendim, NATO şarkısını hüzzam makamında besteliyorum. Sözleri de benim. İsterseniz ilk dörtlüğünü söyleyeyim size canlarım ciğerlerim...

Ayrılmam vallahi dünya yıkılsa da NATO'dan
Vazgeçmem vallahi on param kalmasa da Toto'dan.
NATOOO NATOOO NATOOO
Yaktın beni yakışıklı foto...

Nakarat kısmı çok içli di mi çocuklar?

Başka bir gazeteci sordu:

— Türkiye'nin kalkınması için neler düşünüyorsunuz?

— Ayol bu şartlarla, bu tempoyla Türkiye aradan kırk yıl geçse de kalkınamaz. Ama, biz bi geçelim başa, hemen herkes kalkınacak. Kalkan da bir daha yerine oturamıyacak. Çünkü, tüm millete göbek atmasını öğreticiz. Kudret'cim bu iş için elinden geleni yapacak. Ege Taarruzu dicek, göbek atmasını Egelilere öğretecek, Doğu Taarruzu dicek, göbek atmasını Doğu Anadoludaki vatandaşlarımıza öğretecek. Ayol düşününüz bi kere, bi evde, kadın kasap havasını öğrenmiş, erkek çiftetelli öğrenmiş, çocuklar Konya kaşık havasını öğrenmişler... Ah vallahi o zaman memleket güllük gülistanlık olur. Herkes göbeğini oynatırken, omuzbaşlarını titretirken, memlekette bu titreme, bu sallama, bu çalkalama arasında oturduğu karadan kalkarak engin denizlere doğru yol almağa başlayacaktır.

Başka bir gazeteci:

— Memleketimizi dış piyasalarda nasıl tanıtıp, nasıl döviz sağlayacaksınız? diye sordu.

Zeki Müren:

— Hah hah hah, diye bir kahkaha patlattıktan sonra, ayol bundan basit ne var? dedi. Kudret'cim ne güne duruyor? Dansöz okullarını resmîleştirip bol bol dansöz yetiştireceğiz. Sonra da bunları Türk lokumu diye dünya piyasalarına süreceğiz. O zaman memleketimize su gibi döviz akacak. Şimdi niçin akmıyor diyeceksiniz? Olmaz ciğerlerim, olmaz bi tanelerim, çünkü dış piyasalara sürülen dansözlerin hepsi karışık, hepsi hileli... Kimisinin göbeği sarkık, kimisinin göğüsleri düşük... Ayol içlerinde her yanı takma olanlar bile var...

Başka bir gazeteci:

— Zeki bey, adaylığınızı nereden koyacaksınız? diye sordu.

— Ayol ben Hakkâri'den de koysam kazanırım, Edirne'den de koysam kazanırım. Benim artığımla yüz tane millî bakiye çıkar. Neden derseniz, bundan böyle tüm kadınların oyu benim. Ah canlarım, ah ciğerleriim, ah bi tanelerim, pek severler Zekiciklerini. Hele genç kızlar, Zekicim derler, başka bişiy demezler. Erkeklere gelince, ben de Bölükbaşı gibi yapicim. O fıkra anlatıyor, ben de şarkı söylicim. Onun için saz takımımı çok iyi hazırladım. Ben hangi kürsüdeysem, saz takımım orada.

Ama çocuklar biliyor musunuz, vallahi de billâhi de CKMP'li Mehmet Altınsoy'a çok kızdım. Gücendim haine!... Ayol benim için... Ağliciim vallahi... Kudretciiim, mendilimi ver! İçliyim çocuklar napiym. Demiş ki, milletvekilliği, sahne oyunlarına benzemez, demiş. Ayol nasıl benzemez? Bence milletvekili demek, artist demektir. Örneğin Hamido, di mi ya canım? Bugün piyasaya atılsa, sahnelerimiz onu kadrolarına alabilmek için onbinleri feda ederler. Niçin mi? Adam bi kere horoz gibi kabarmasını biliyor, külhanbey gibi pozlar takınmasını biliyor, hele hele serbest güreş pozuna diyecek yok... Darıldım Altınsoy'a. Çağlayangil'e de darıldım. Politika, güzel, doğru, ciddî söz söylemek sanatıdır, demiş. Ayol hakaret bu bana... Ben güzel konuşamaz mıyım? Benim bi «Allasmaladıııık» diyişim var ki, genç kızların tümü vurgun bu sese. Geçen gün bi bayan okuyucumdan mektup aldım: Zekicim, diyor, sen radyoda konuşurken, kendimi havalarda uçuyorum zannediyorum, diyor. O bal akan ağzından maç maç maç öperim, diyor. Yaaa, gördünüz mü cancazlarım, benim ağzımdan bal akar. Bi daha Çağlayangil'e merhabaaa dimiciğim.

Son soruyu, pazusu kuvvetli gazeteci sordu:

— Politikaya atılınca sahneyi bırakacak mısınız?

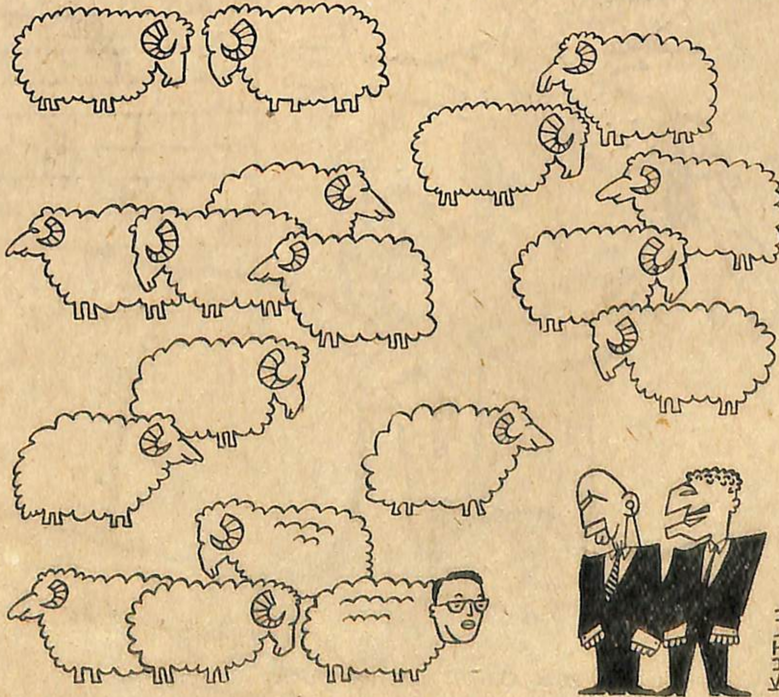
Zeki Müren bu soruya kahkahalarla güldü:

— Ayol çocuk, gözümden yaş getirdin vallahi. Politika demek, sahnenin ta kendisi ayol.

Tekrar kahkahaları ortalığı çınlattı. Ve Zeki Müren, basın toplantısını çok içli bir şarkıyla bitirdi:

— Gardiyaaaan!... Gardiyaaaan!... Aç kapıyı gardiyan!... Yerim seni gardiyaaaan!...

Muzaffer İZGÜ

İnönü — Ooo!... Baksana Ecevit, bizim kurbanlık koçlar iyice semirmiş!

※

Bu panik neden?

«Makarios, Kıbrıs'taki eşeklerin azalmasını önlemek için, eşek ihracını resmen yasakladı.»

Kıbrıs'taki eşek sayısı öyle ihracatla falan tükenmiyeceğine göre, papazın tutumunu anlamak güç. Acaba neden paniğe kapıldı? Yönettiği ülkede zaten Türklerden başka insan mı kaldı?

7 gün

PAZARTESİ

Özet

Son üç günün olaylarını özetlemekle başlayalım haftamıza:

«Amerikalıların ay'a gönderdikleri «Surveyor-5» uzay aracı, ay'dan toprak getirdi.»

«Öğrenci kuruluşlarının Ankara'da düzenledikleri Anayasa mitinginde hâdise çıkaran milliyetçi ve mukaddesatçı grup, «Komünistlere ölüm!» diye bağırıp tekbir getirdi.»

«Bir Alman firması, ilk plâstik gazeteyi satışa çıkardı.»

«Allahsızlara ölüm! diye bağıran yüz kişilik bir topluluk, Kızılay'ın Adalar kongresinde hâdise çıkardı!»

Görüyorsunuz ya, dünya milletlerinden kalır yerimiz yok.

Onlar da didinip uğraşıyor, biz de... Onlar ay'dan toprak getiriyorlarsa, biz de «Tekbir» getiriyoruz.

Onlar plâstik gazete basıyorlar, biz kongre basıyoruz. Fakat nedendir bilinmez, bütün gayretimize rağmen dünya klâsmanında hâlâ «geri kalmış ülke» sayılıyoruz!

SALI

İşin içinde iş varmış

T.İ.P. milletvekillerinin Parlâmentoda dövülmelerinden sonra konuşan Demirel, «Meclisin itibarına toz kondurmayacağız» demiş.

Az kalsın kaba kuvvete başvurdular diye günahını alıyorduk adamların. Sayın Demirel'in sözlerinden de anlaşılacağı gibi, T.İ.P.'lileri kötü bir maksatla dövmemişler, «Meclisin itibarını kurtarmak için, şunların tozunu bir alıverelim» demişler.

ÇARŞAMBA

Ay mehtabı, deniz sahili...

Tarım Bakanlığı bütçesi görüşülürken C.H.P.'lilerin konuşmalarına kızan Tarım Bakanı, «Sizin devrinizde ölüler öldükleri zaman, kefen yerine çuvala sarılıyorlardı» demiş.

Neye sarıldıklarını bir kenara bırakırsak, ölülerin ölmesi —şayet mümkünse— bir mucize olur. Böylesine cümleleri kurabilenler ise, Süleyman-ı şahane sayesinde en azından birer Bakan olur!

PERŞEMBE

Bizim gücümüz yetmez

18 yıl süren dargınlıktan sonra Amerikalılar, ünlü sinema oyuncusu İngrid Bergman'ı affetmişler.

Dargınlıklarının sebebi de ne imiş biliyor musunuz? Eşini ve çocuklarını terkederek, gönül verdiği Roberto Rosselini'nin peşine takılarak İtalya'ya gitmesi.

Yaşadıkları topraklardan kalkıp, tankları ile, topları ile, uçakları ile Vietnam'ı kan ve ölüm ülkesi haline getiren Amerikalılara kim ne desin? Affetmek gücümüzün dışında olduğu için, onu da Tanrı affetsin!

CUMA

Çokel Bakanlığı

Kaçak kahve, kaçak çay, kaçak viski derken, basılan bir imalâthanede külliyetli miktarda kaçak votka ve rakı bulundu.

Geleneklerimizdendir bilirsiniz. Önce, «Falan şeyin yenmesi içilmesi, yurda getirilmesi yasaktır» deriz, bu yasağa uyan olmayınca biz onlara uyuveririz.

Örnekleri meydanda. «Karaborsa yasaktır» deriz, kanunlarımıza karaborsacılığı önleyecek bir madde getiremeyiz.

«At kesimi yasaktır» deriz, kesicileri bir bir izleyemediğimiz için millete dönüp, «Siz de uzatmayın canım, at etinin faydası var, zararı yok» deriz.

Sıra tekel maddelerinde. Biraz daha uğraşırız kaçakçılarla. Yıldırdık ne âlâ. Yıldıramadık mı, onlarla ömür tüketecek değiliz a... Tekel Bakanlığının adında küçücük bir değişiklik yapmakla, Çokel Bakanlığına çeviriveririz!

CUMARTESİ

Bildiri

«Gerek Parlâmento içinde oyuncak tabanca ile sağa sola ateş eden, gerekse muhalefet sözcülerinin üzerine yürüyüp, kendi gibi millet iradesiyle Meclise gelmiş olanları fikirlerinden ötürü o kutsal çatı altında döven ve bir trafik polisiyle kavga ederek, işi sokak kabadayılığına kadar götüren A.P.'li Hamido ile isim benzerliğinden başka bir ilişkim olmadığını eşkıyalığın şanını kurtarmak bakımından açıklar, durumun kamu oyuna duyurulmasında muhterem gazetenizin aracılığını rica ederim.

Sâbık şakilerden Hamido
Bölge Cezaevi»

PAZAR

Eee sonra?...

Bir masalcıkla bitirelim yazımızı. Anlatması bizden, yorumlaması sizden.

Sığındıkları inde sohbete dalan ayı, öküz ve eşek, şuradan buradan konuşurlarken, söz döner dolaşır insanlara gelir. Ayı:

— Aralarına bir kere girmiştim, der. Fakat girdiğime gireceğime pişman olmuştum. Aman birader, burnuma halka takıp sokaklarda mı oynatmadılar? Tef çalıp parsa mı toplatmadılar? Onların hallerine, ayılığımla ben utandım vallahi!

Öküz:

— Ben de çok çektim, der. Kağnı dediler, vurdular boyunduruğu! Saban dediler, sürdüler tarlalara... İflâhım kesildi insanoğlunun elinden!

Bakarlar eşekte ses yok...

— Sen hiç insanların arasına karışmadın mı? derler.

— Karıştım, der eşek.

— Başına bir şey gelmedi mi?

— Geldi.

— Ne oldu, anlatsana.

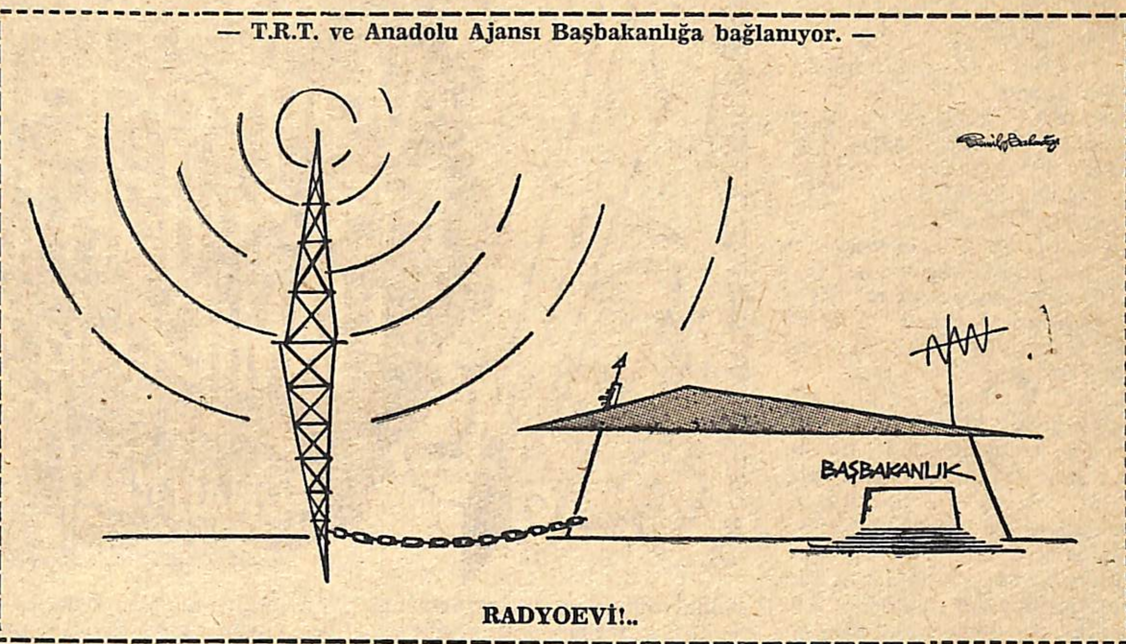
— Valla ne olduğunu ben de anlayamadım, der eşek. Şehrin meydanında bir kalabalık vardı. Karıştım aralarına. Bir de baktım ki, adamın biri kürsüye çıkmış, «Özgürlük, insan hakları, emeğin karşılığı» diye bar bar bağırıyor. Aşka geldim, ben de bağırmağa başladım. Sesim çok beğenilmiş olacak ki, kürsüdekini bırakıp, benim çevreme üşüştüler. Ben anırdıkça, onlar alkışladı, onlar alkışladıkça ben anırdım, sonunda kendimi bir sarayda buldum. Fakat kıskanç oluyor şu insanoğlu. Anırmakla kazandığım başarıyı görünce, başladı onlar da anırmağa! Aralarında öyle içten, öyle makam üzre anıranlar vardı ki, gün geldi kimin gerçekten insan, kimin gerçekten eşek olduğunu ülke halkı da karıştırdı.

Öküzle ayı sordu:

— Ee, sonra ne yaptın?

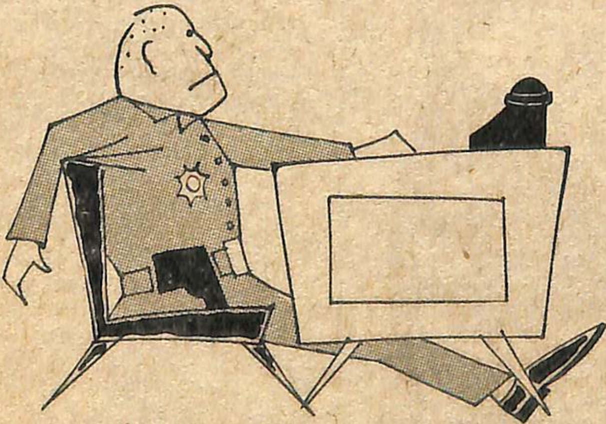
— Ne yapacağım, dedi eşek, fırsat bu fırsat deyip, onca eşeğin arasından kimseye çaktırmadan, kapağı yine buraya attım!

— T.R.T. ve Anadolu Ajansı Başbakanlığa bağlanıyor. —

RADYOEVİ!..

İnsandan insana organ nakli birbirini izliyor. — Gazeteler —

— Ben mâsumum abi!... İnsandan insana cüzdan nakline çalışıyordum!..

Şayın bay Hamido
Bitirimler Bulvarı, Vurkır Apartmanı Daire: 4

Ankara

Sayın abicim,

Geçenlerde gene şahlandığını ve ortalığa duman attırdığını gazetelerde okuyunca, ne kadar iftihar olduğumu bilemezsin. Çünkü bendeniz erkek yaratılışlı bir insan olduğuma binaen, erkek adamların erkekliklerini de pek takdir ederek beğendiğimi saygı ile arzederim ve erkek adamları uzaktan da olsa alkışlamayı en birinci vazifemdir.

Abicim, bendeniz sendenizle şimdiye kadar hiçbir konuşmuşluğum ve tanışmışlığım bulunmamasına rağmen, şuracıkta kendimi takdim etmeme müsaadelerinizi saygı ile dilerim.

Bendeniz, İstanbul'da, Perşembepazarı'ndaki Kalafatyeri'nde 17 numaralı hane dahilinde ikamet etmekte olup, halen Beyoğlu'ndaki «Fesliyan Kulüp» namındaki saz salonunun fedailiğini, maalmemnuniyetle ifa etmekteyim. Nâçiz hayatımda; erkek adamları başıma tâc ettiğim her zaman, her yerde söylenmektedir. Bilâkis sendenizi de gazetelerde okuyunca, çok iyi bir iş yaptığını görmüş olmamla beraber, bir işi yapınca ya tam yapmalı, ya da hiç yapmamalı düşüncesinde olup, muhalif olan beylere tam iyi bir ders verememediğinden dolayı olağanüstü canım sıkıldı.

Benim İstanbul'da, sendenizden iyi olmasın, çok gözüpek bir arkadaşım mevcut olup adına da arkadaşlar arasında «Domuz Dumdumu, Bekâretsiz Kâzım» denmekte olup, bu Kâzım adındaki arkadaşım, Kemeraltı Umumhanesinin kapısında göründüğü vakit, bütün karılar çığlık çığlığa arka odalara kaçmaktalar ve mamalar da hemen aralarında çabucak 100-150 lira toplayıp Kâzım'a gündeliğini vermek suretiyle, onu ancak böylelikle oradan uzaklaştırabilmektedirler. Yani diyeceğim şudur ki, bu Bekâretsiz Kâzım, anadan doğma bıçkın olup onun babası da eskiden Tatavla'da Hrisantos'la beraber yirmi dokuz mahalleye Ermeni namazı kıldırmış olup, bir kahveye girip de «Ulan bana bir çaaaay!...» diye bağırdığı vakit, semaverin kendiliğinden fokur fokur kaynamağa başladığını, o günleri görmüş olanlar, dört kitaba el basarak anlatıyorlar. İşte, Domuz Dumdumu Bekâretsiz Kâzım böyle bir babadan gelmiş olduğuna binaen tepeden tırnağa kadar iftihar kesilerek benimle arkadaşlık etmeyi gayet münasip görmüş bir durumdadır.

Bendenize gelince, rahmetli pederim, Sarıyer yangını zamanında Mevlânekapı tulumba takımının reisi olup tam 22 sene sandık koşturmuş ve kendi mahallesinde ve civar mahallelerde ne kadar kılkuyruk varsa, hepsinin kıblesini değiştirmiş ve adını tarihi Bizans surları üstüne Alaman mavzerinin kurşunu ile yazarak, en sonunda zalim felek yüzünden şu fâni dünyadan uzaklaşmıştır. Gelgelelim, uzaklaşmıştır ama, arkasında da benim gibi bir cevahir parçasını İstanbul'a hediye ederek, erkek bir

adama düşen en birinci vicdani vazifeyi tam mânâsiyle yerine getirmiş sayılacağından asla şüphe edemem. Rahmetli pederimin âhir zamanında bile öfkelendiği zaman, nur içinde yatsın rahmetli validem Seher hanım bir akşam, pilâvı sofraya birazcana soğuk getirdiği için, pederim öfkesini tutamıyarak ağzını açmış ve hepimizi titreten nârasını atarak:

— Ulan haaaayyyyttt!... Astığımız astık, kaldırım taşı bize yastık, kestiğimiz kestik, öttürdüğümüz düdük, baldırlarda meşin dizlik, sandığımızda gümüş şerefiyelik, üstünde sarı tepelik, Lânga'da nâne çıkar, yosması kafesten bakar, bu gelenler ateşe ilmik takar, kapalı fırından ekmek, akar çeşmeden su içen, bu gelen zeybekler ordusu, tulumbanın şanlı tayfası, Mevlânekapı'nın kaldırımı, ellemeyin baldırımı, duvar söken tayfası, süzmedir fiyakası, yalın kattır yakası, zehirlidir zokası, dört kanattır takası, tülbentten şerbet içen, kaygana çocuklarının kellesini biçen, ateş bulunca canından geçen, aslan postundan urba, anadan doğma zorba, kursağı sekiz torba, has gübrede büyümüş meşin taban sultanlarından...

Değirmen Nuri'nin evlâdı, Fantazi Süheylâ'nın ilkgöz ağrısı, Üçbacak Mustafa'nın kayını, Kumser Alişân'ın baba dostu, Pırpır Niyazi'nin can düşmanı, Mevlânekapı'nın sıkbıyık pehlivanı, Ahretsiz Kâmil derler bana!... Böyle adamın önüne soğuk pilâv konur mu ulan karı?... diye bağırmıştı.

Bunun üzerine rahmetli vâlidem hanımın korkudan diline rekâket gelmiş olup üç ay müddetle pe pe pe pe diyerek hacı, hoca dolaşmış, sonradan bu kekemelik validemin boynuna sıçrayarak sıraca illetini meydana getirmiş olup validem hanım, bu sıraca illetinden senelerde çok müştekilik getirmiş ve Cenâbı Mevlâ'nın rahmetine de böylecene kavuşmuş bir durumdadır.

İşte bendeniz böyle bir babanın evlâdı olmakla ne kadar gurur duyduğumu, siz ağabeyimin takdirine bırakmaktayım.

Geçende, bizim saz salonuna iki memur, sivil giyinmiş olarak gelmişler ve kendi hüviyetlerini hiç açıklamadan masalara bol bol meze ve içki getirtip, sazı da dinledikten sonra hesap meselesinde patırdı çıkardıklarını şef garson Bolşevik Necati gelip bendenize haber verince, hemen ikisini de, ceketlerinin yakalarından tutup salonun dışına alarak ve kapıdan dışarı çıkarıp sokak içinde, ilk siftah iri yarı olanını sotoya getirip alaşağı ettikten sonra, öteki memur tabancasına davranında, onun da bir yumrukta tabancasını yere düşürüp hemen bu tabancayı kapmamla, onlar kendi üzerlerine ateş edeceğimi zannetmekteler iken, tabancanın üstüne tükürüp arsaya fırlattıktan sonra iri yarı memurun üstüne seğirterek onu altıma alıp bir dizimi göğsüne dayadıktan sonra öteki memuru belinden yakalayıp onu da dizimle bastırarak, ağızlarına burunlarına üçer yumruk oturtunca, her birinin ağzı, kırk gün kırk gece koca rüyası görmüş gelinin başucuna konan gerdek karanfili gibi kıpkırmızı olup, başkumserin altı tane dişi kırılmış, öteki kumserin de iki dudağı, Mecidiyeköy'ün kara dutu gibi ve biraz sonra çağırılan imdadı sıhhî arabası her ikisini de İlk Yardım Hastahanesine kaldırarak, derhal ameliyathaneye sokmuşlardır.

Şimdi, siz ağabeyimden ricam şudur:

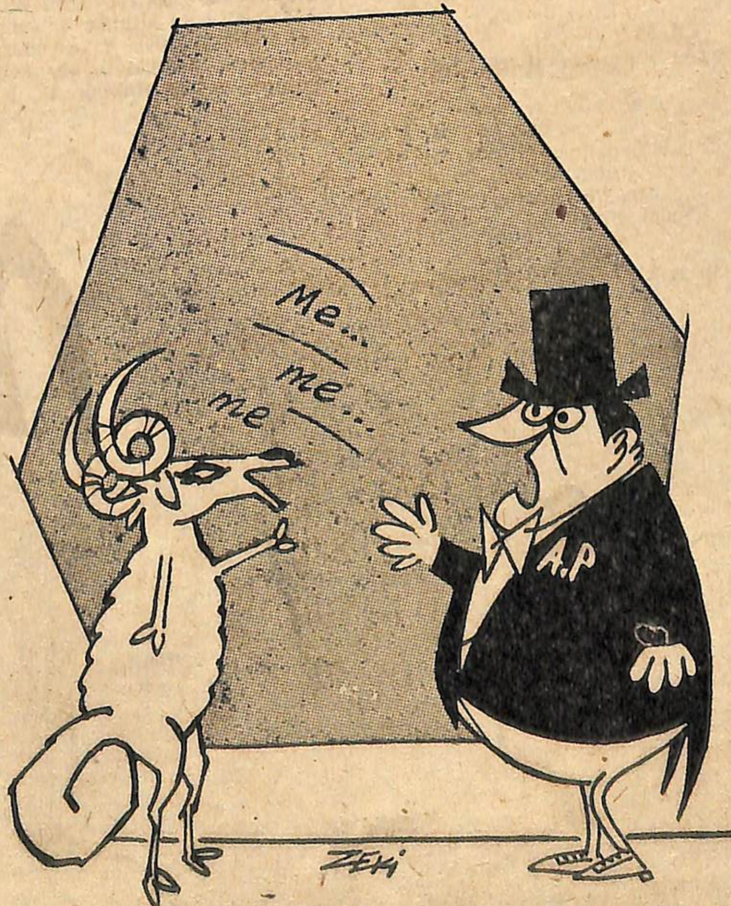
Demokrasiyi iyicene yerleştirmek istediğimize göre, bunu sırf kendiniz yapamıyacağınız belli olduğuna göre, çünkü kavgada yandan vurmanın, çelme koymanın, sarma atmanın, muşta çakmanın, usturpayı bindirmenin, falçatayı sallamanın usûl ve erkânını bilemezsiniz. Bendeniz yanıma, Domuz Dumdumu Bekâretsiz Kâzım'ı alıp Ankara'ya gelirsem, işler şıp diye yoluna girer. Bize, orada münasip bir gece kulübü bulursanız, geceleri kulüpte çalışıp, gündüzleri ünlü vazifemizi can-ı gönülden ifaya şitap ederek ve icabında çift ağızlı falçatayı sıyırarak «Savulun, Yandım Allah geliyor!» diyerekten açıldık mıydı, anam avradım olsun, ortalığı süt liman yaparız.

Bâki acele cevabını bekler, samimiyetle gözlerinden öperim, sayın abicim...

Seni candan seven
Kalafatyeri 17 numaralı hanede mukim
Voyvoda Feyzullah

Adnan VELİ

Güven Partisi, A.P. iktidarını övdü. — Gazeteler —

— Övüyor musun, yeriyor musun?... Allah bilir artık!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Bu hafta nereye gidip kazık yiyelim?

KÜLÖB / 688 :
Bilhassa jet sosyetenin girebileceği zata mahsus bir lokaldir. Bütün garsonlarından komilerine kadar lambri kaplama... Dur anlatıyoruz, patlama... Loş ve hoş hoş ışıklar altında ne yediğinizi görmeden aradan kazık yemek çok sürprizli olur. Trio İspanyol Los Kamaros Triosu nezaretinde öküz haşlama. Klöbümüzün spesialitesi at dili sahanda, katır silkme ayakta... Klöb 688'de tek menü 688, çift menü 1340 liracıktır. Akşam yemeğinden sonra kilosu 45'i geçmeyen bayanlar arasında tartılma yarışı ve kazanana kilosu kadar kuru soğan... Sürprizler...

POKER PLAY :
Nefis bir restoranla karışık gece kulübü... Gene sosyetenin mânâlı tiplerininin cebindekilere dadanan korkunç bir teşkilât... Kurul zencefil yedilisi .. Velet şantöz Ferihal, film şirketleri tarafından bonosu ödenmeyen ve soyunmaktan zatürriye olup üşüten sevimli yıldız Belma Sürmeli... Gene film piyasasında aç kaldığı için mutfağımızda çalışan uzatmalı figüranlardan Haydar Altıparmak... Ve son yılların en büyük veletlerinden Samatya orkestralar yarışması birincisi Arsız Köpekler... Saat beşte birer bardak çayla bisküit ve ocak başında kaynatma pansumanlar. Poker Play'da ayrıca her erkek müşteriye birer paket jilet... Yerlerinizi evvelden ayırtın, çünkü her gece ful gidiyoruz... Hayatım benim.

BALKON KLÖB :
Kaminato ve en son çıkardığı şarkıyla karışık ıskara köfte... Sosyetik çerez ve salatalarla karışık yumulmaca... Mum dansı... Transatlantik sekizlisi, ispatinin dokuzlusu... Hötöröf yıldızlardan Adnan Şensabah... Mimoş'dan şanson ve şasonlar... Romantik âşıkların elele, dizdize ve bizbize çekecekleri danslara göre pist... Daha çok tedi boyların ve babasından hızlı para kesen kalantor çocuklarının yeri... Sabaha karşı komaya girme yarışı... Şair Burhan Keser'den uyutmaca ve araklama şiirler... Arkasında, atılan kazığın resmi bulunan orijinal hesap puslaları...

DİKKAT : Kulübümüzün ana dili İngilizcedir... Başka dil konuşulmaz...

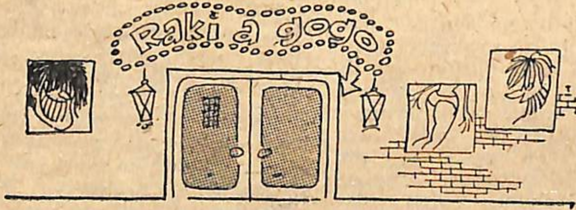
PANTALON TAVERNA :
İçeri elbiseli girilip elbisesiz çıkılan hot sosyetik ve yeni açılmış bir kazık marka lokal... Sahibi eski lâböröflerinden olduğundan kulüpten içeri girenlerin hemen gardropta soyunmaları şarttır... Nasıl olsa çıkarken albiye kadar alınacağından müessesemiz müşterilere kolaylık yapmaktadır... Zengin balık ve alık çeşitleri... Gülmek mecburiyetini koymayan yegâne komik programlar kralı (lâfa bak) Şoris... Büyük vedet yıldız ve genç kızların sevgilisi olduğunu zanneden baygın bakışlı şantör Erol Küçükturp... Mavi Kuşlar... Yeşil Başlar... Saksağanlar... Uzun hava üstadı Abdullah Uzunetme... Mevlânekapı Ekibi... Fatih İtfaiye Grubu... Yurdumuzun tek şovmanı Ferci Gelenbir... Okrobat Dio Kiremitler... Babası hasta olduğundan ana kız çıkıyorlar... İdare et... Saat ikiden sonra uyuma yarışmaları... Astımlılar için en çabuk ölünecek tek havasız lokaldir... Mesuliyet kabul edilmez...

BEBEK BELEDİYECİLER RESTORAN KULÜP TAVERNA - AVERNA :
Turistik kazık numaraları daha adımınızı atar atmaz başlar... Orijinal masalarda kendi kendinize hesap pusulası yazdırarak kazık attırma talimleri, soğan ekmekle yapılmış çok hoş birkaç çeşit meze ile birlikte bir duble rakı, sadece 350 lira... Saat on ikiye kadar garsonlar resmi geçidi... Saat on ikiden sonra radyonun bütün bayat seslerinden şarkılar... Ayten Yapmam - Nuri Takmam... Yağmurlu havalarda denizi seyretmek için hususî dürbünler ve saati 100 liraya yemeklerin içindeki maydanozu bulmak için mikroskoplar... Salondan çıkarken garsonlar tarafından yol verme korosu... Ve daima hesap yüzünden çıkan mırıltı halinde münakaşalar.

Dikkat — Kazığın en hoşunu yemek isterseniz lokalimize koşunuz... En erken yerine geçen müşterimize bir kazık fazla atılır.

VAGON ŞEVKET :
Karanlık, ışıksız ve rutubetli yerlere meraklılar için tam bir yuva... Hamam böceklerinin ağzınızda burnunuzda dolaşmaları arasında hem şarabınızı içip hem sosyetenin en son la ponjları hakkında bilgi alabilirsiniz... Karanlıktan istifade yandaki masaya el atıp bacak tutmalar. Yerde para bulma numarasiyle emekleyerek bayanların kilotları hakkında geniş bilgi edinmek isteyenlere fırsat... Ne yediğini bilmeden yemek... Hesap pusulasını okumaya çalışırken arkadan vurulan bir yumrukla kendinden geçme... Sadece teyp ve en kahredici müzik... Korkunç bakışlı kadınlar ve kırmızı ışık altında her şekilde ve her çeşit foto ve moto banyoları... Gözlerinizin bozulmaması için ideal dekor ve renkler... İstiridyeler ve istakozlar arasında çılgın mücadele... Beş sinemada birden... Dikkat Nejo ile Fikoş saat ikiden sonra buraya düşerler... Önce kim araklarsa onlarındır... İtiraz kabul edilmez...

İşte bütün yukarda saydığımız lokallerden daha binlercesinin var olduğu güzel İstanbul'umuzun parası çok aklı kıt jet sosyetesini ilgilendirir diye tanıtmaya çalıştık. Kazık yemenin en ince nümunelerini veren bu müesseselere huzurunuzda teşekkür eder, başarılar dileriz...

Garson Tipleri

Gittiğiniz lokallerde size hizmet eden garson tiplerini tanımanız hem menfaatiniz hem de sağlığınız için zorunludur... Garson deyip de geçmemeli. Hayatının yarısından çoğunu bu gibi karanlık yerlerde geçiren aydınlarımıza bu bilgiler çok lâzımdır... Şimdi aşağıdaki garson tiplerine iyi bir göz atalım:

REALİST GARSON — Daha çok ince uzun zayıf ve bir şey istediğiniz zaman size ters ters bakıp cevap vermeden ortadan kaybolan tiptir. Bunlar yemeğin sizi zehirleyeceğini açık açık söylerler. Hesabı gayet net ve anlaşılır yazarlar. İtiraz kabul etmezler. Yüzde onlarını alıp basıp giderler. Bahşiş vermeyene tekrar geldiklerinde hizmet etmezler.

ROMANTİK GARSON — Bu tipler tombul ve çok yağlı göbekli olurlar. Çorbanın içine parmaklarını sokmadan getirmezler. Atacakları kazığı yavaş sesle ve gözlerini süzerek söylerler. Bilhassa yanınızda güzel bir kadın varsa servisi unutup gözlerini kadına dikip içlerini çekerler. Bunların servisi çok ağırdır. Böyle bir garsonun masasına düşen müşterinin ikibuçuk saatten önce servisten çıkması pek görülmez.

VAHŞİ GARSON — Bunlar daha çok dağlardan toplanıp getirilir. Vazifeleri yemek dağıtmaktan çok ortalığı dağıtmaktır. Servisi yaparken üstünüze döküp ağzınıza basar ve itiraz kabul etmezler. Hesap hakkında bunlara bir şey söylemek doğru olmaz. Çünkü okuma yazma bilmediklerinden yazdıkları da okunmaz. Bu tipler bilhassa içkili gazinolarda bol miktarda bulunur. Bunlara bahşiş vermemek demek hayatından vazgeçmek demektir.

KARIŞIK GARSON — Bu tiplerin ne yapacakları belli olmaz. Kafaları çok karışık olduğundan bilhassa en güzel karışık ızgara servisini yaparlar. Her masanın istediğini başkasına götürüp servisi çorbaya çevirirler. Kulakları ağır işittiğinden yanlarına gidip bağırmak lâzımdır. Servisi çok hızlı yaptıklarından çabuk yemek lâzımdır. Çünkü yemek bitmeden önünüzden alıverirler. Hesabı da çok karışık yazarlar. Lâkin bunların yazdığı hesap bazan müşterinin lehine bile çıkabilir. Bu tip garson olan yerlerde insan yemek mi yoksa dayak mı yediğini pek kestiremez.

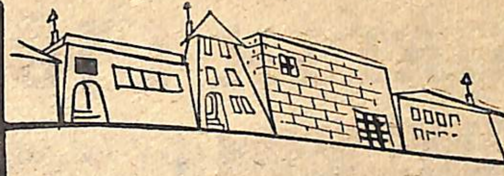
BEZGİN GARSONLAR — Altmıştan yukarı garson tipleridir. Bunlar bilhassa klâsik tiplerin geldiği lüks lokallerde bulunurlar. Servisleri yaşlarından dolayı çok ağırdır. Vakti bol olup da bu arada yemek yemeyi de düşünen müşterilere uyabilirler. Yazıları çok okunaklıdır. Hepsi hürmet telkin ettiklerinden bunlara hesap hakkında bir şey sormak terbiye kurallarına yakışmaz. Bunlar servis sırasında arada bir yatıp uyurlar. Ayakta uyuyanlarına da rastlanır. Yeni yemeklerin adlarını bilmediklerinden bunlara böyle şeyler ısmarlamamak müşterilik âdabı bakımından önemlidir.

KOMİLER — Bunlar umumiyetle bıyıklı, kısa boylu ve ancak sigaradan yolunu bulan tiplerdir. Aralarında bazan uzatmalı komilere rastlanır. Masaların arasında dolaşıp hem programı seyretmenize mâni olurlar hem de insanın ayağına dolaşırlar. Fakat bunların içinde sigara dökmekte çok usta olanlar vardır. Müşterilerin unuttuğu eşyalar üzerine merakları çoktur. Kısacası komiler garson olacaklarını hayâl ederek yaşayan bir tiptir.

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— 8 —

— Buyrun, dedi.
Adamdan saydılar zahir bizi.
— Buyurduk, dedim.
Meğer denmezmiş, sonradan öğrendim...
— Mendil var mı?
— Ne mendili?
— Kız mendili.
— Kız mendili olmaz, kadın mendili olur.
— Ben, kız mendili istiyorum.
Geriye döndüm. Satıcı:
— Delikanlı! dedi.
— Efendim.
— Onun ismine kadın mendili derler.
— Ama, ben onu bir kıza hediye edeceğim.
— Olsun... Bak hele bir şunlara!..
Bir kutu indirdi raftan:
— Şunlar nasıl?
— İstemem.
— Niçin?
— Güzel değil de ondan.
— Daha pahalı bir şey mi istiyorsun?
— Hayır... Ben, kenarı sulu istiyorum. Önce, bir yeşil çizgi olacak, sonra bir sarı çizgi, sonra bir yeşil, sonra gene sarı...
Adam güldü:
— Sahi mi söylüyorsun bunu? dedi.
Belli ki adamın işi yok, eğlenmek için bir kaz arıyor.
— İpek verelim mi?
— Olmaz!...
Çıktım o dükkândan... Mendil doluydu dükkânlar... Ama para?...
Arılarımda da iş yok... Öyle diyordu kafamın içindeki arılar; «Parasızlığın çaresi yoktur oğlum Sıpa» diyorlardı...
«Mendeburlar sizi, esas siz bunun bir çaresini bulun ki, ben size arı diyeyim.»
Hem yürüyorum, hem de aklıma kızıyor, küfrediyorum:
— Ulan be, yediğimi yersin, ben'le beraber uyursun, ben'le beraber gezer eğlenirsin, arada bir iş dedik mi, hemen kayış atarsın... Ne yapayım ben senin gibi işe yaramayan aklı? Haydi, bir çare bul şu parasızlığa... Senden öyle, yüzler, binler isteyen yok, bir mendil alacak kadar kâfi... Hain, es geçiyorsun değil mi? Beni en müşkül anımda yalnız başıma bırakıyorsun. Bir de seni başımın üstünde taşımışım yıllar yılı ...Git ulan, senin yerin tabanlarımın altı be... Seni pis buruşuk şey seni!.. Boşuna kabuğunda kurumuş kalmamışsın... Bir de yardımcıların varmış senin, yok sinir uçlarıymış, yok merkezlermiş, yuf olsun hepinize... Hastane ördeği sen de...
Nefret ettim o an beynimden. Benden bir parçaydı ama, nefret ettim:
— Senin de kadın kalçasından kalır yerin yok. Hem yamru yumrusun, hem de hiçbir işe yaramazsın... Dur bakalım, kadın kalçası daha kıymetli senin yanında... Hiç olmazsa babamızın kucaklamasına yarıyor...
Bir tokat çektim kafama... Ulan aman, boşuna dememişler, dayak cennetten çıkmadır diye... Buldu vallahi, çaresini buldu:
— Sabahat ablanın verdiği mendili sat, onun yerine bir kadın mendili al!...
Olur mu, olur... Olmaz... Kim alır o mendili?
— Haydi aklım, n'olursun bir parcacık daha toparla kendini, bul, bir çare bul... Cilve yapma!

Tam bir parkın önünden geçerken onu da buldu:
— Dal bir dükkâna, mendili çıkar, bunu yanlış almışlar, de, bunun yerine kadın mendili olacakmış, de!
Eee, haketti artık. Parkın önünde durup beynimi sevmeğe başladım. Koca karının biri yanıma yaklaştı:
— Başın mı ağrıyor evlâdım? diye sordu.
— Yoo, beynimi seviyorum, dedim.
— Beynini mi seviyorsun?
— Hee...
— Beyninden zorun mu var?
— Biraz önce vardı ama, şimdi yok!...
— Vah evlâdım vah, genç yaşında kafasını bozmuş...
Şimdi otur da işin yoksa bu koca karıya meseleyi uzun uzun anlat! Nene gerek:
— Bozduk, bozduk, dedim.
Daldım yine dükkânın birine:
— Buyrun, dedi adam.
Mendili çıkardım:
— Bu mendil yanlış alınmış, kadın mendili olacakmış, dedim.
— Kim almış bunu buradan?
— Sabahat ablam.
— Bu mendil bizden alınmamış delikanlı!
Adamın yakasına yapışacak değilim ya, çıktım dükkândan. Sabahat ablamın alışveriş ettiği dükkâna geldim:
— Bu mendil yanlış alınmış, dedim.
Satıcı:
— Ne olacakmış? diye sordu.
— Kadın mendili olacakmış.
— Öyle mi?
— Öyle...
Ne kadar sever şu insanlar (öyle) demesini. Lâf ola...
Kadın mendilleri olan kutuyu önüme sürdü:
— Seç!...
Hangisini seçeyim? O kadar güzel ki mendiller. Ucunda bir papatya olanını seçtim. Satıcı:

— Bir tane mi olacak? diye sordu.
— İki mi olsun?
— İki mendil vermemiz gerek.
— Teşekkür ederim.
Bu kez, ucunda menekşe olanını seçtim.
— Saralım mı?
— İstemez!...
Durun aman, nasıl istemez, sarın sarın, hediye edeceğim bunları...
— Sarın!...
Sardılar.
Kaldırımda yürürken kendi kendime söyleniyordum:
— İlk işim bunları yarın Sabahat ablaya vermek olsun!
Kimbilir ne kadar sevinecektir. Ben ne kadar sevinmiştim verdiğinde? Ne budala olur şu insanlar!... Bir lirayı yerde bulsalar sevinmezler de, bir liralık hediye alsalar, sevinçlerinden perende atarlar... Niye? Mânevi... Uhrevi... Dünyevi... Vi vi vi... Öyle nefret ederim ki şu sözlerden. Fakat, ben de bu mendili Sabahat ablayı sevindirmek için aldığıma göre, maneviii. Haydi bakalım, manevili olsun...
Güneş battıktan sonra karnım iyice acıkmağa başladı. Ama olsun, gitmiyeceğim oraya... Hiç olmazsa gece yarısına dek gezeceğim. Zaten bizim kaşık düşmanları, ekmek bile bırakmamışlardır şimdi. O kadar ki, o duvarların dışındaki hayat!... İnsanın ciğerlerine bile bir başka türlü giriyor, sanki sterlize edilmiş gibi...
Ellerim ceplerimde geziyorum... Boyuna geziyorum... Yorulduğum zaman bir kaldırımın kenarına oturuyor, gelip geçen insanları seyrediyorum. Çok hızlı yürüyor şu insanlar... Hızlı yürümesini beceremeyenler otomobillerle gidip geliyorlar. Ama niçin bu kadar hızlı yürüyorlar? Dolap, evet dolap için. Dolap çeviriyorlar. Herkes dolap çeviriyor, çevirdiği dolap sayısı kadar daha mutlu oluyor. Beş dolap çeviren, üç dolap çevirenden daha mutlu yaşıyor.
Kadınlar? Onlar da hızlı yürüyorlar... Onlar da dolap çeviriyorlar. Kocaya dolap, sevgiliye dolap, müdüre dolap, patrona dolap... Dolap dolap dolap... Ya şu tabelâ! «Dolapçı Mustafa»...
«Bre Mustafa amca, yok mu senden doğrusu şu yeryüzünde, bir tek sen yazmışsın, sen belirtmişsin dolapçı olduğunu.»
Vay namuslu Mustafa amcam vay!...
Nereye gelmişim, ayaklarım nereye getirmiş beni?... O dar sokağa... 23 numaralı kapının bulunduğu yere... Saat kaç acaba? Bir dolapçı daha geçiyor... Varsın dolabı azıcık tehir etsin. Durdurdum adamı:
— Affedersiniz saat kaç?
— Onikiye on var...
— Gece yarısı olmuş... Güle güle beyefendi... Kusura bakma, dolabın bir çivisi eksik kaldı.
Adam, aptal aptal sordu:
— Ne dolabı?
— Anlarsın sen!...
Kafasını sallaya sallaya çekip gitti. Beni deli sanmıştır mutlaka.
— Gideyim mi?
Nereye? Yuvaya mı? Tabii yuvaya gideceksin...
«Hayır gitmiyeceğim».
Bak sen şu aklıma!...
— Hayır, gitme?
— Nereye gideyim?
— Sabahat ablanın yanına git!...
İşte kapı şuracıkta!
— Ya anası?
— Olsun... Mendili kapıdan verirsin olmazsa...
— Girmiyeyim mi içeri?
— ....
Seviyorum vallahi şu Sabahat ablamı... Anam olsaydı, yine severdim. Müdürle o dalgasını bildiğim halde... Ana!...
Kapının ziline bastım O sırada bir köpek yanaştı yanıma, titriyor.
«Ulan köpek titreme!...»
Başladı bizim hastalık... Nasıl titriyorum, sanki bacaklarım yuvalarından çıkacak.
«Ulan köpek titreme!...»

(Devamı var)

VB

Şansınız, Başarınız ve istikbaliniz, Türkiye Vakıflar Bankasında açtıracağınız hesapla Gerçekleşir.

ŞANSINIZ AVUCUNUZDA

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20446 - A - 11978 — 44)

FRANCE TRANSATLANTİĞİ İNGİLTERE'DEN TANCA'YA DOĞRU AÇILMIŞTI.. DENİZ SAKİNDİ FAKAT GEMİDE BİRAZ SONRA VAHŞİ SAHNELER DÖNECEKTİ. ÇÜNKÜ 007 JAMES BOND, C.I.A AJANI DEXTER, DEMİR PERDENİN EN HAİN AJANI ZAKOF, BÜYÜK BİR İŞİN PEŞİNDEYDİLER.. ON MİLYON DEĞERİNDE, KRALİÇENİN ELMASLI KOMBİNEZONU YÜRÜTÜLMÜŞTÜ VE ARAKÇI TAHMİNEN BU GEMİDEYDİ YAA!

ilk olarak Bond hareke geçti.

ÜÇ AJAN ÖZEL AMBULANS SÜRATİYLE VAK'A YERİNE KOŞTUKLARI ANDA, KADIN CESET, GÖĞSÜNE SAPLI, GAYET ZARİF BİR BIÇAKLA ONLARA SIRITARAK BAKTI.. HEPSİ ÖNCE MAKTULEYE ŞAŞKIN ŞAŞKIN BAKTILAR, SONRA TEKER TEKER FİKİRLERİNİ SÖYLEDİLER..

Nereye Kaçsan bulurlar

Vedat SAYGEL

HAYDARPAŞA garının panayırı andıran kalabalığını güçlükle yarıp, heybelerini, torbalarını güneşli bir duvar dibine bırakarak, kendileri de bir güzel üstüne oturdular. İkisi çocuk, dört kişiydiler. Adam, başına örttüğü çiçekli yemenisinden sadece iki gözü meydanda kalan kadını:

— Bura babanın evi mi, örtün len! diye uyardıktan sonra duvar dibi komşularına:

— Merhabayin ağalar, dedi.

En yakınında oturan selâma cevap vermeden, arkadaşlarına döndü:

— Aha bi gurbetçi daha...

Ötekilerden biri:

— Ne etsin garip, dedi. İnsanın vatanı doğduğu yer değil, doyduğu yerdir derler.

Yeni gelene sordu:

— Melmeketten mi geliyonuz?

— Yok ağa, dedi çiçekli yemenisiyle gözlerini de gizleyen kadının eri. Biz bi kaç ay önce geldiydik de, şimdi yine melmekete dönüyoruz.

— Hısım akraba ziyaretine gelmiştiniz zaar...

— Yoo, yerleşmeye gelmiştik.

— Allah bilir, köydeki evinizi yerinizi de elden çıkarttınız.

— Bizim gibilerinde yer yurt ne arar ağa? Yeri olan tepişir mi? Çulu çaputu satıp, düştük yollara işte! Siz?...

— Biz melmeketten geliyoruz.

Bilgiç bilgiç güldü diğerleri:

— Desenize bizim başımıza gelenler sizi de buldu! Eşkıyadan mı bezdiniz?

— Eşkıya bizim oralara gelsin de acından mı ölsün? Derdimiz daha bi başka.

— O halde candırmadan yıldınız!

— Candırma bizim oralarda köy olduğunu bile bilmez!

— Öyleyse derdiniz ne ki düştünüz yollara?

— Bizimki ekmek parası... Ya sizinki?...

— Can belâsı gardaş, can belâsı!

— Birileriyle aranızda kan dâvası mı vardı?

— Yoo, kimseyle dâvalı değiliz şükür.

— Peki, köyle kent arasında mekik dokumanızın sebebi ne?

— O mesele epey uzuncadır. Aha şu bizim büyük oğlan kadarken köyün ayı inine benzeyen yer altı evlerine bakardım da, «Ülen» derdim kendi kendime: «Şu insanlarda hiç mi akıl yok? Yerin üstü dururken, altında işleri ne?» Çok sonraları başımız derde girince anladım nedenini. Meğer eşkıya ile candırmaya köyün yerini izini belli etmemek için eşelenir dururlarmış. Ne zaman ki sağda solda yeryüzüne de bir kaç ev kuruldu, ondan sonra gardaşım bize olanlar oldu! Ama evler kurulurken muhtar caydırmak için çok çırpınmıştı doğrusu. «Yapmayın, etmeyin» demişti. «Babadan gördüğünüzün dışına çıkmayın» demişti, fakat kimse dinlememişti. Hattâ. «Ülen köyün âdetini, milletin ahlâkını mı bozacan?» diyerekten. İlyas'a bi güzel sopa da çektirmişti!

Sonunda baktı ki kendini dinneyen yok, bıraktı yakalarını. Evler bitti, bitmedi; damına gasabadan getirilen kiremitler serildi serilmedi, bi gece yarısı eşkıya kuşatıverdi köyü! Geldi çetenin mutemedi, dedi bööle bööle. Ya aramızda para toplayıp şafak sökene gadar kendilerine beş bin pangnot verecekmişik, ya da dünyaya geldiğimize pişman edilecekmişik!

— Yapma, dedik, etme, dedik, biz doğduğumuza çoktan pişmanık dedik, dinletemedik. O halde müsaade verin de, köylüyle bi istişare idek dedik.

Dedik ama, millette para ne gezer? Köyü satsak beş bin lira etmez! Toplandık camiye, başladık çetecilerin isteklerini görüşmeye. Rıza:

— Ne kadar toplayacağımızı sınamak için, tepsi açalım, dedi. Aha helâlından bi onluk ben koyuyorum!

Herkes gönlünden kopanı tepsiye koydu ki, ne görek? Toplanan para yetmişiki buçuk lira değil mi?

— Gayret len!

Tepsi bi daha dölendi, yetmiş dokuz lira oldu.

— Peki, beşbin pangnota kim tamamlayacak bunu?

Hırsından kabına sığamayan muhtar:

— Bi kuruş daha vermem! dedi. Kalanını da, yeni evlerin sahipleri ödesinler! Evleri yeryüzüne dikip, damına da kırmızı kiremit koymasalardı, değil eşkıya, düşman gelse bulamazdı köyü!

— Etme muhtar, ikilik çıkarmanın sırası değil, şafakla parayı almaya gelecek herifler.

— Benim aklım ermez, diyor muhtar. Evim yer üstünde değil ki... Gelseler bizim evi nereden bulacaklar? Buldular desek, para yok pul yok, neyimi alacaklar?

Hızır gibi yetişti Hızır:

— Beş bin istediler diye, ille de beşbin bangnot vermemiz şart değil a! Hele patronları kimse gelsin, pazarlık edek.

Çağırdık mutemedi, dedik:

— Ağam, şunun şurası kırk damlık bi köy. Kıredi zamanı değil, mahsul zamanı değil. Olacağını söyle de...

Bi de nalet ki, sormayın!

— Toplamadınız mı hâlâ? diye bi ünneyiş ünnedi.

— Toplamasına topladık aam, dedi muhtar.

— Hani, nerede?

Tepsiyi işaret ettik. Saydı, bi de utanmadan:

— Hani üstü? diye de sordu.

— Üstü olsa, can kurban. Şununla bi kaç gün idare edin hele...

Tepsiyi kafasına yiyen Hızır, lâfın gerisini getiremedi.

— Yarın gece bu para tamam olmazsa, yaktım çıranızı! dedi gitti herif!

Kaldık biz bize...

— Peki, napıcaz?

Muhtar:

— Yapacak bi şey yok, dedi. Herkes koyduğu parayı geri alsın, çetecilerle teker teker pazarlık etmenin yoluna baksın.

Aldık paralarımızı, başımıza gelecekleri bekliyoruz. Yatsı namazı bitti bitmedi, silâh sesleriyle fırladık yerlerimizden! Bu sefer köyün içine girmişti eşkıya! Yediden yetmişe dizdi hepimizi köy meydanlığına. Palabıyıklı, eli silâhlı biri:

— Bu köyün ağası kimse çıksın ortaya, dedi.

— Kurban olak bey, dedik, ağanın köylük yerde işi ne? Onlar eşkıyadan da seyrek uğrarlar köye. Hem çoğu zaman kendileri gelmez, adamlarından birini gönderirler.

— Peki, dedi, köyün en zengini gelsin yanıma!

Susuştuk. Bi daha ünnedi:

— Zengin kimse yok mu içinizde?

Muhtarın bir sığırı ile sekiz koyunu var ama, nasıl dersin «Hepimizden zengini aha şu gısa boylu, şişmanca olanı» diye?

— Anlaşıldı, dedi, zengin fakir ayırmadan sıra işi yapacağız.

Geçti başa... İlyas oğlan boynunu bükmüş, kara kara düşünüyor. Önce suratının ortasına bi şaplak indirdi, ardından da:

— Çıkart len paralarını! diye ünnedi, İlyas ceplerini kurcaladı kurcaladı, tütün tozlarının arasında bulduğu seksen kuruşu eşkıyanın avucuna saydı!

Sen misin iki günde seksen kuruş hazırlayan! Ver ettiler oğlana sopayı, onda ses soluk kalmayınca tuttular Hızır'ın yakayı:

— Bütün paralarını çıkart!

Çocuk üç lirasını da sağdan soldan derametleyip, altıyüz otuz kuruşu teslim etti.

— Daha! dedi eşkıya başı.

Hızır:

— Namıssızım başka yok, dedi.

— Sen bilirsin, dediler, onu da bi güzel benzettiler!

Hepimizin icabına baktıktan sonra:

— Yarın akşam da bizi boş çevirirseniz, kendinizi ölmüş bilin, dediler.

Yarı ölü bizi öylecene bırakıp gittiler.

Devresi sabah uyandık ki, köyü candırma sarmamış mı? Sevinmemize kalmadan kumandan onbaşı dikti bizi karşısına:

— İhbar aldık, bu köyde eşkıya varmış, dedi. Bütün evlerde arama tarama yapacağız!

— İçimizde eşkıya yok, dediysek de dinlemediler, arama tarama yaptılar, ifadelerimizi de alıp, gittiler.

Üstünden iki saat geçti geçmedi:

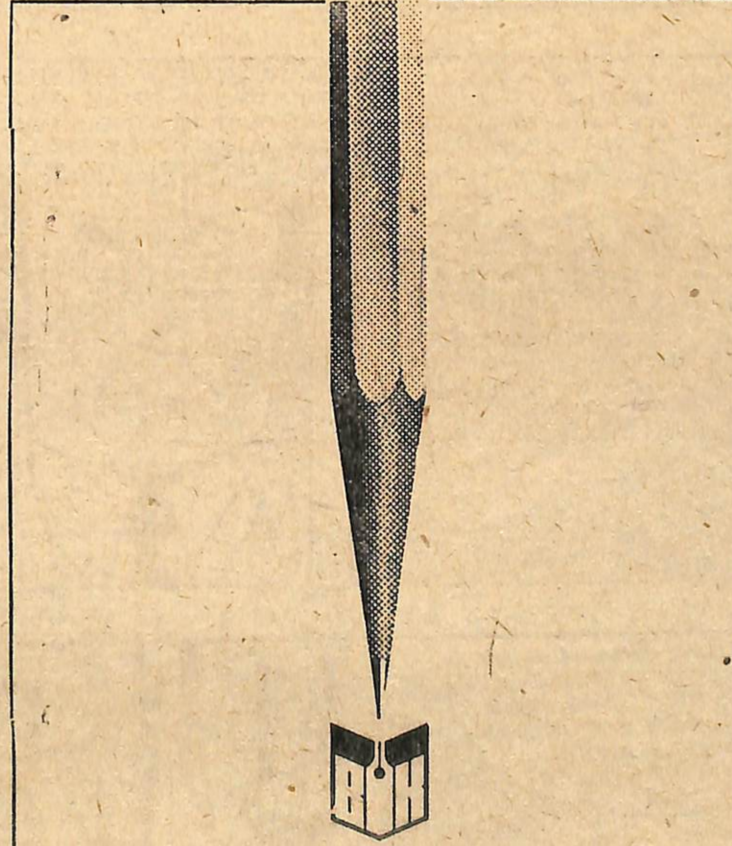
— Buraya candırma gelmiş ha? Söyleyin len hangi sütsüz bizi ihbar etti? diye sille tokat eşkıya daldı köye!

Eşkıya gelir de candırma durur mu? Kokuyu nereden almışsa almış, sabah karanlığında:

— Eşkıya nerede? diye damladı köye!

Hem bu sefer sadece damlamakla da kalmadı, eşkıyanın nerede saklandığını söyletmek için birkaç kişiyi falakaya da aldı!

Anlayacağınız bi dert çöreklendi ki başımıza, atsan atamazsın, satsan satamazsın! Para isteyen eşkıyanın sopasından kurtuluyoruz, eşkıya arayan candırmanın hışmına uğruyoruz! Candırmadan kurtuluyo-

(Basın : 11758 — 43)

ruz, candırmayı kimin çağırdığını öğrenmeye gelen eşkıyanın sopasının altına yatıyoruz!

Baktım olacak gibi değil:

— Yürüyün len, dedim çocuklara, eşkıyası ile candırması olmayan bi yer bulalım kendimize.

Bi kaç parça çulumuzu çaputumuzu sattık, izimizi kaybettirmek için gizlice İstanbul'a kapağı attık. Başımızı sokacak bi odayla, aşımızı kaynatacak bi parayı nasıl olsa didinir çıkarırdık.

Odayı tuttuk da, gayrı iş arayacağım kendime. Bi kapı çalınmasıyla açtım gözlerimi, karşımda güzel mi güzel, dilber mi dilber bi avrat! Bi kâğıt tutuşturdu elime:

— Bu ne? dedim.

Dedi:

— Ganserle savaş var da...

— Bu kâğıt şubeden mi?

Kafa kâğıdımı bulup getirdim:

— Bi yanlışlık olmasın sakın... Bak bu, terhis tarihim. Bu, ihtiyat askerlik tarihim. Bu da, yaşımı doldurduğumdan askerlikten muaf tutulduğumun kâğıdı.

Onların hiç birinin bu savaşta hükmü yokmuş.

— Peki ne edeceğiz?

— Bu savaşa katılmak için bir miktar para vereceksiniz, biz de size makbuz vereceğiz.

İkibuçuk gayme ile kurtardım yakamı avrattan. Akşam döndüm, bizim köroğlu:

— Gördün mü başımıza gelenleri? dedi.

— Hayrola, ne geldi başımıza?

— Eşkıya bizi burada da buldu.

— Köyde bizi döven bıyıklı mı geldi yine?

Bu seferkiler bıyıksızmış. Akşama kadar yedi kişi çalmış kapıyı. Kimi, «Rutubetle Mücadele Derneği» demiş, para istemiz, kimi «Lodostan Koruma Derneği» demiş, para istemiş, kimi de sonra alınmak üzere boş zarflar bırakıp gitmiş.

— Siz hele, dedim, kimseye bi şey sezdirmeyin de, bi ev bulup çaktırmadan başka bi semte çıkalım.

Çıktık gardaşım. Çıktık ya, henüz içine girmeden kapımıza, «Yardım parası» diye üç kişi dayanınca:

— Yürüyün len, dedim çocuklara, toparlanın, köye dönüyoruz! Orada hiç değilse köyü basanlar iki günde bir para istiyor. Veren veriyor, veremeyen bedeli karşılığında sopa yiyor. Burada kapıların boş kaldığı da yok ki...

En yakınında oturan sordu:

— Bir gün yeniden İstanbul'a gelmeyi düşünüyor musunuz?

— Tövbe, dedi adam. Aha şu bacaklarım kırılsın gelirsem! Köydeki arkadaşları kandırıp, yolumuzu izimizi kaybettirmek için yeryüzüne kurulan o üç beş kiremit damlı evi yıktırmayı düşünüyorum. Zira bi kere izini belli ettin mi, nereye kaçsan bulurlar kardaş!

Vedat SAYGEL

Akbaba

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Ya içeri girin, ya pencereyi kapayın. Fena halde üşüyorum!...

Yalan

Marie çok züppe bir kızdı. Yaşlı, fakat yakışıklı bir erkekle tanıştı bir gün. Erkek onu gezdirdi, sinemaya, sonra yemeğe götürdü. Eve dönerlerken genç kıza sarıldı ve:

— Sizi hayâl kırıklığına uğratmıyacağım, diye fısıldadı.

Marie:

— Aman Yârabbi! diye bağırdı. Şimdiden yalan söylemeye başladınız!...

İnsanlarda

Bir salonda, kafeslerinde iki papağan, orada bulunan insanların konuşmalarını dinliyor ve onları inceliyorlardı. Yaşlı bir mösyö, ev sahibine:

— Paskalye yaklaşıyor, size bir yumurta hediye etsem hoşunuza gider mi? diye sordu.

Papağanlardan biri diğerine:

— İşittin mi? dedi. Ne garip şey!

— Ne?

— Bir türlü aklım almıyor... İnsanlarda yumurtayı erkeğin yumurtlaması!...

Sebep

Otel müşterilerinden biri garsona çıkıştı:

— Ayakkabılarımı oda kapısının önüne bırakmıştım, neden boyamadınız? Onları görmediniz mi yoksa?...

— Gördüm...

— Peki, neden boyamadınız?

— Pis kokuları yüzünden onları dışarıya bıraktığınızı zannettim...

Zalimlik

İki mösyö karşılaştılar. Biri:

— Bir hostesle evleniyorum, dedi.

— Zavallı dostum, çok ıstırap çekeceksin bu yüzden, diye diğeri cevap verdi.

— Neden?

— Hostesler zalim kadınlardır... İnsana önce: «Kemerlerinizi bağlayınız» derler. Kemerler bağlandıktan sonra da: «Bir şey arzu ediyor musunuz?» diye sorarlar.

— Yahu, bu kız hiç utanmıyor mu?...
— Ne var utanacak?... Bizi görmüyor ki!

— Aaa!... Rahatsız ettim galiba?
— Yok canım, ben de sıkıntıdan ne yapacağımı bilmiyordum!

Kusur

Evlenmek isteyen bir delikanlı her gün gazetelerdeki evlenme ilânlarına bakıyordu. Bir gün bir ilân dikkatini çekti: «Çok iyi ahlâklı, terbiyeli bir kızım. Beni anlayan bir erkekle evlenmek istiyorum. Sadece küçük bir kusurum var.»

Delikanlı, ilânın altındaki numaraya telefon etti, kızdan bir randevu aldıktan sonra tenha bir gazinoda buluştular. Harikulâde güzel, yarı Brigitte Bardot, yarı Ursula Andress tipli bir kız çıktı karşısına. Delikanlı, kıza bayılmıştı. Onu hayranlıkla süzdükten sonra:

— Bahsettiğiniz küçük kusurunuz nedir? diye sordu.

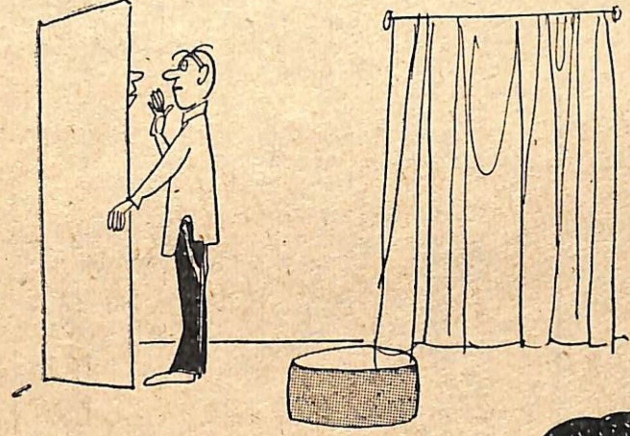
— Oh, pek mühim değil, diye önüne baktı genç kız. Birazcık gebeyim!

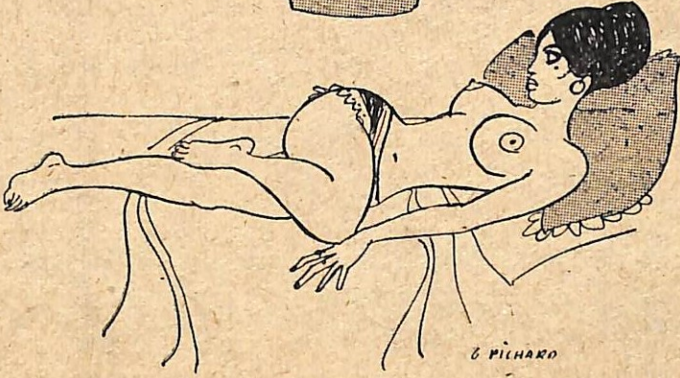
Beteri

İki arkadaş, hırçın kadınlardan şikâyet ediyorlardı. İçlerinden biri:

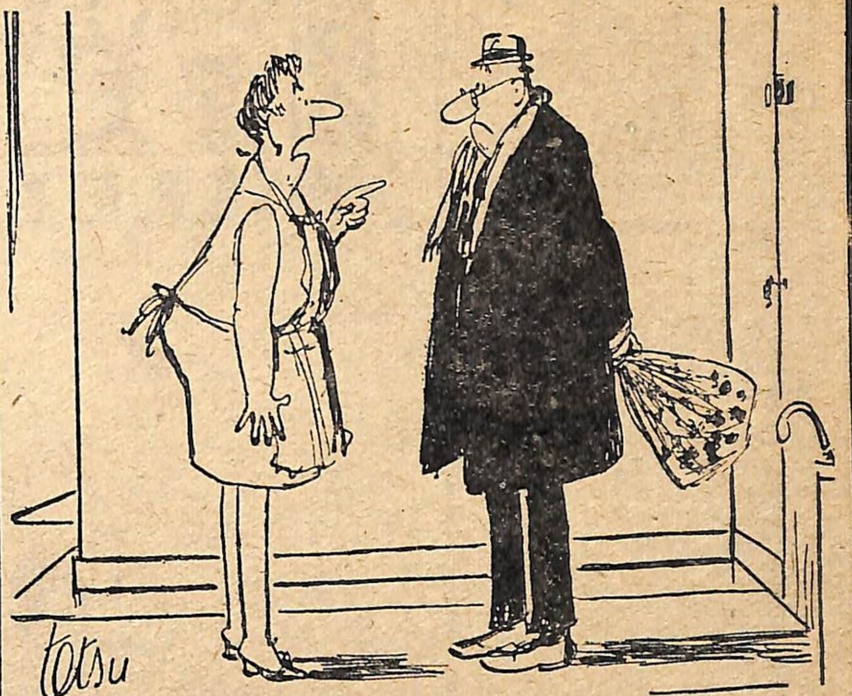
— Yine biz şanslıyız, dedi. Tanıdığım sağır ve dilsiz bir çift her gece kavga ederler... Kadın ona parmak işaretleriyle türlü hakaretler ederdi. Tam kocası cevap vereceği zaman ise elektriği söndürüverirdi!

Dünya Karikatürleri

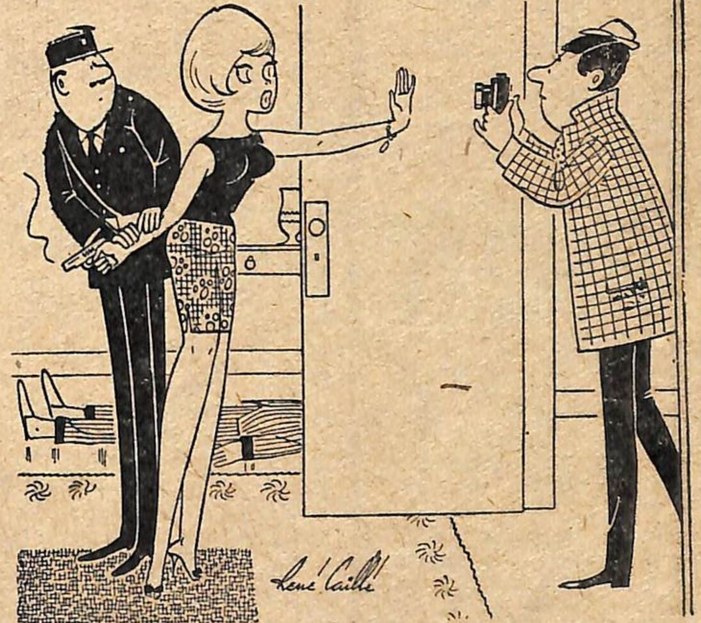

— HAYIR GELEMEM DOSTUM. BEN PAZARLARI EVDEKİ İŞLE VAKİT GEÇİRİRİM !..

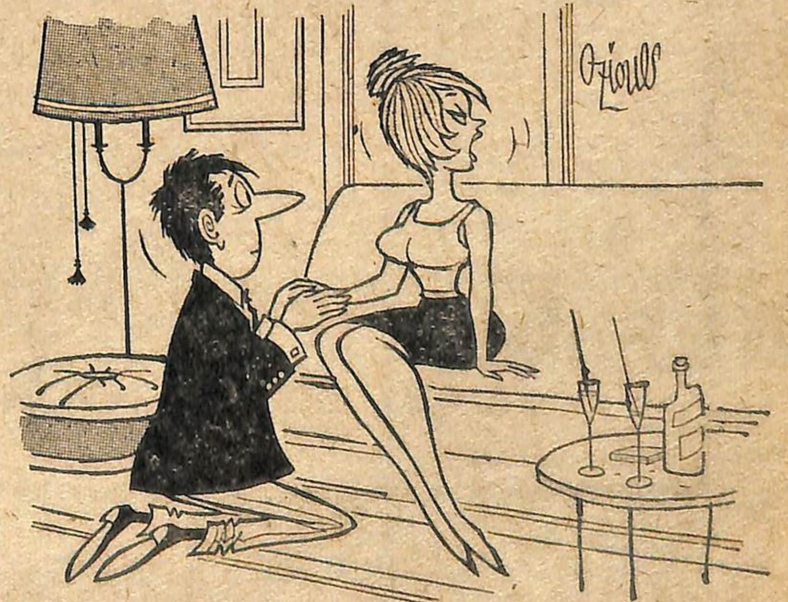
— GÜL KOKAN SEN MİSİN ?..

— YOK, YOOK !.. O TARAFTAN ÇEKMEYİNİZ, PROFİLİM ÇOK ÇİRKİNDİR !..

— BU NE SAKALLI, NE GÖZLÜKLÜ, NE DE ŞAŞI ... YEPYENİ GICIR, GICIR BİRİSİ ...

— ANNEEE !.. BÜTÜN SÖYLEDİKLERİNİ TEYPE ALDIN MI ?..

1968 YILINDA

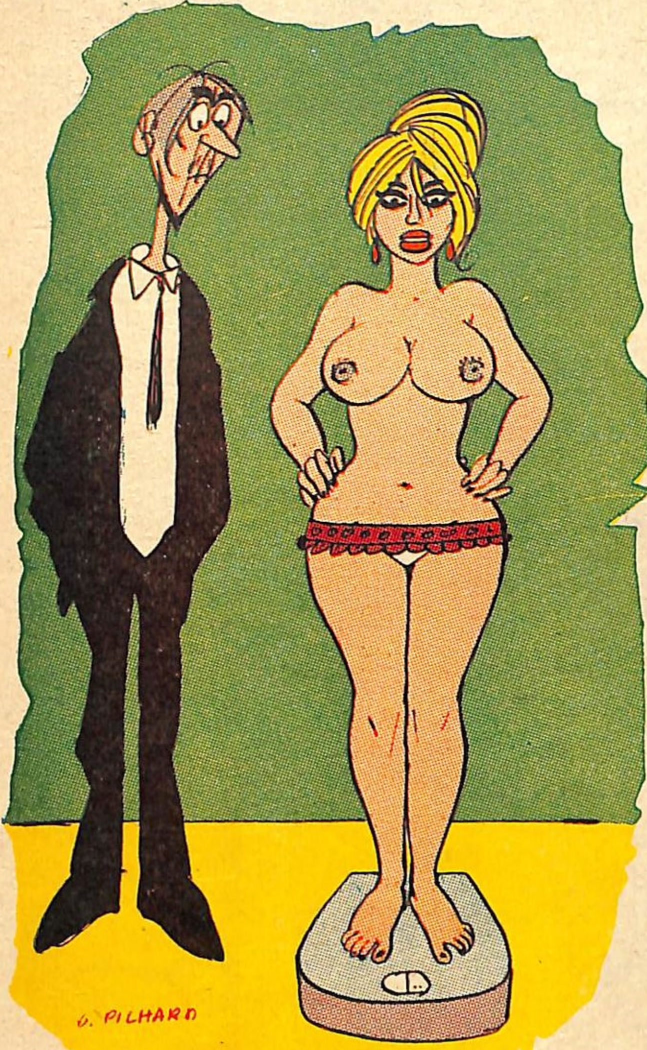

MİLYONLARDAN BİR DEMET

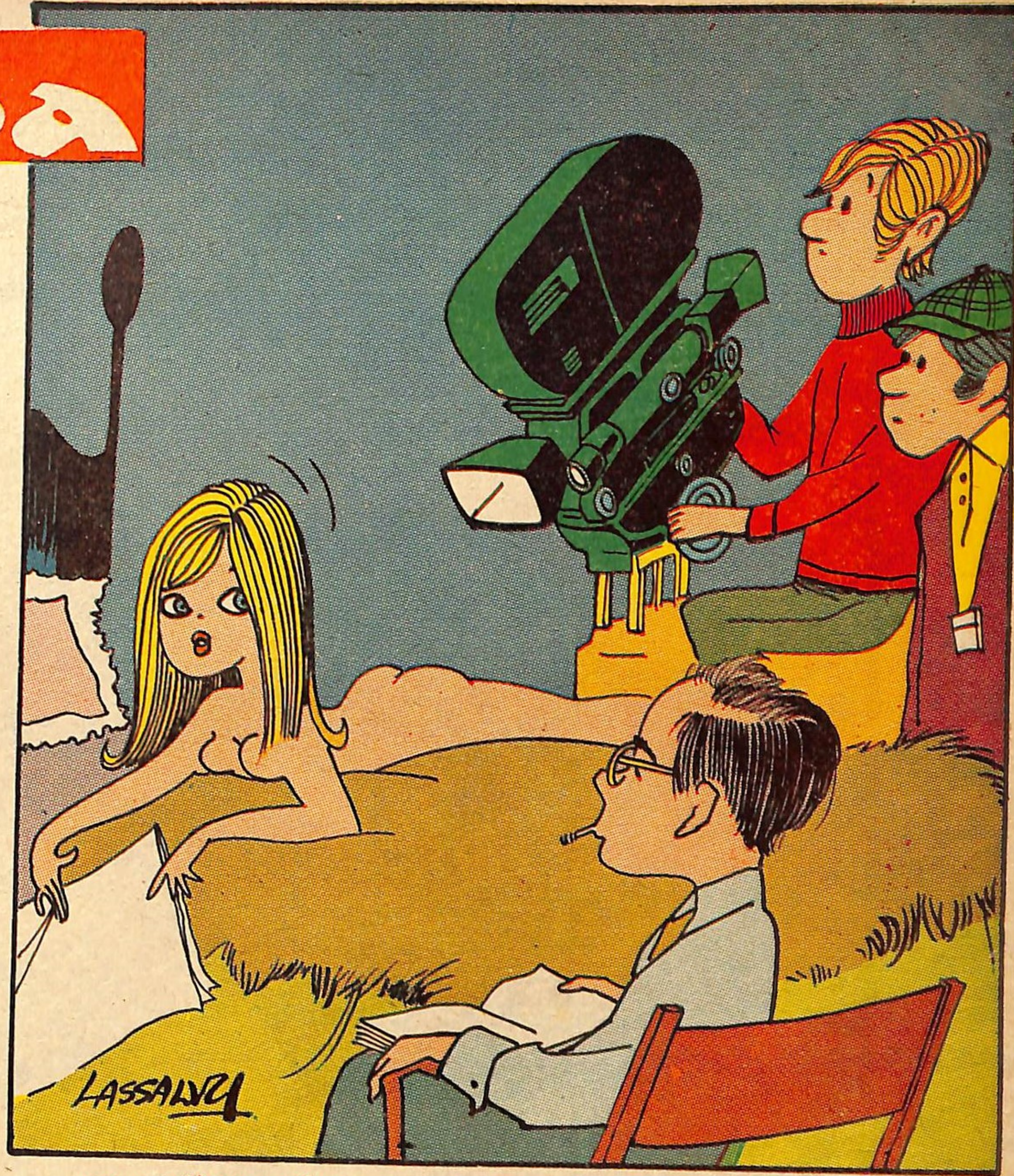
T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın : 10113 — 45)

Akbaba

— YİNE ŞİŞMANLAMIŞIM ÇOK YEMEK YİYİYORUZ CANIM !..

— ANLADIĞIMA GÖRE, BU FİLMDE KİMSE BENİM YÜZÜMÜ GÖREMEYECEK !.

— ERKEKLER O KADAR ÇABUK DEĞİŞİYOR Kİ ... BAZEN ONU ÇILGINCA SEVİYOR, BAZEN DE NEFRET EDİYORUM !..